

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

OLIMPINĖ PANORAMA

2019 m. liepa Nr. 7 (119)

Olimpinis festivalis

Lietuvos tenisininkas
Vilius Gaubas Baku
iškovojo sidabro medalį

WWW.LTOK.LT

AB „Vakarų laivų gamykla“ įmonių grupė jau penkis dešimtmečius yra didžiausia jūrinės inžinerinės pramonės įmonė Lietuvoje, išsaugojusi galias laivų remonto ir statybos tradicijas. Vienijanti 20 skirtingos specializacijos įmonių, AB „Vakarų laivų gamykla“ didžiuojasi galėdama pasiūlyti visas su laivo gyvavimo ciklu susijusias paslaugas.

STATYKIME ATEITIES LAIVUS KARTU!

www.wsy.lt

LAIVO GAMYBA

3.500.000 gamybos valandų

700.000 dalių

6.000 tonų

LĖKTUVO GAMYBA

80.000 gamybos valandų

100.000 dalių

537 tonos

AUTOMOBILIO GAMYBA

23 gamybos valandos

3000 dalių

1.9 tonos

OFICIALUS RĖMĖJAS

TURINYS

5

SKAITYTOJAMS

LTOK PREZIDENTĖS MINTYS

6

INTERVIU

MEDALIAI NENUMALDĖ NERIMO DĖL ATEITIES

9

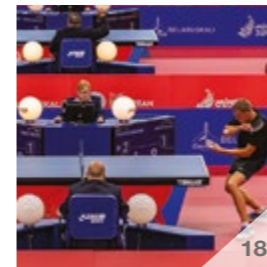
OLIMPINIS FESTIVALIS

PREZIDENTAS PATARĖ DIDŽIUOTIS SAVIMI ENERGINGAS IR EMOCINGAS MEDALIS VIENAS, PERSPEKTYVIŲ – DAUG

15

IŠ ARTI

Į OLIMPINIUS VANDENIS – SU PASITIKĖJIMO BURE

18

FOTOLANGAS

ANTRŪJŲ EUROPOS ŽAIDYNIŲ MINSKE AIDAI

20

ŽVILGSNIS

DAUGIAU NEI TRENERIS

21

ĮVAIRENYBĖS

MEDIKŲ REPETICIJA FOTOGRAFO PERGALĖ

22

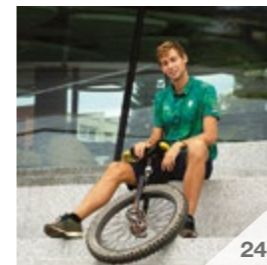
SUKAKTIS

ČIUOŽIMAS NEPALEIDŽIA NĖ PER ŽINGSNĮ

24

POMĖGIAI

MAIŠTAS PRIEŠ RUTINĄ

28

VIZIJA

TIKSLAS – ILGA IR SĖKMINGA KARJERA

30

DRAUGIŠKI ŠARŽAI

DAILININKAS IEŠKO LINKSMŲ NUOTYKIŲ

32

KRONIKA

LTOK ĮVYKIŲ DIENORAŠTIS

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO ŽURNALAS

Leidžiamas nuo 2003 m.
Nr. 7 (119), 2019 m.

VIRŠĖLYJE

Europos jaunimo olimpinio festivalio vicečempionas tenisininkas Vilius Gaubas

Kipro Štreimikio nuotr.

REDAKTORIUS

Bronius Čekanauskas

AUTORIAI

Jaunius Sarapas
Marytė Marcinkevičiūtė
Lina Daugėlaitė
Inga Jarmalaitė
Marius Grinbergas
Vytautas Žeimantas

FOTOGRAFAI

Vytautas Dranginis
Kipras Štreimikis
Alfredas Pliadis

KALBOS REDAKTORĖ

Inga Necelienė

MAKETUOTOJAS

Artūras Gimžauskas

KONTAKTAI

Olimpiečių g. 15, LT-09200 Vilnius
panorama@ltok.lt

INTERNETO SVETAINĖ

www.ltok.lt

SPAUSDINA

„Lietuvos ryto“ spaustuvė

TIRAŽAS

3000 egz.
ISSN 1648-6331
Online ISSN 2351-5899

Jei norite dalytis žurnalo medžiaga su savo skaitytojais, privalu pranešti, kad informacijos šaltinis – „Olimpinė panorama“

viking
lotto plus

Tavo bilietas
su plusu

Bilietai internetu: www.perlas.lt

Sauliaus Čirbos nuotr.

LIKUS METAMS IKI TOKIJO

DAINA GUDŽINEVIČIŪTĖ

LIETUVOS TAUTINIO OLIMPINIO KOMITETO PREZIDENTĖ

Iki XXXII vasaros olimpinų žaidynių Tokijuje liko metai. Viso pasaulio olimpinei šeimai, visai olimpinio judėjimo organizacijai tai yra didžiulė šventė. Žaidynių rengėjai pristatė medalius, pradėjo olimpinio deglo kelionę, atgailine eiga paleido iki žaidynių likusius mėnesius, dienas, valandas ir minutes skaičiuojantį laikrodį.

Mūsų, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto, kieme – taip pat šventė. Tokijo olimpinų žaidynių normatyvus įveikė jau dešimt sportininkų – devynių rungčių atstovai. Tai tik komandos, vyksiančios į Japoniją, užuomazga, bet kontūrai pradeda ryškėti.

Džiugina ne tik įveikiami normatyvai, bet ir būdas, kaip tai padaroma – trišuolininkė Diana Zagainova, ieties metikas Edis Matusevičius ir estafetės rungtyje besivaržantys plaukikai bilietus į Tokiją išsikovojo pagerindami Lietuvos rekordus.

Vis dėlto džiaugsmą lydi nerimas. Šis olimpinis ciklas yra vienas sudėtingiausių Lietuvai – pradedant kelerius metus trukusia nežinomybe dėl centralizuoto sportininkų rengimo bei medicininio aptarnavimo ir baigiant aukštumas pasiekusių atletų pasitraukimu iš aktyvaus sporto. Esame įpratę prie olimpinų medalių, bet esant dabartinei situacijai Lietuvai jų iškovoti vis sunkiau. Tad iki žaidynių likę paskutiniai metai yra bene didžiausias iššūkis

Lietuvos olimpinei šeimai – privalėsime pranokti patys save.

Liepos pabaigoje vykusiame Europos jaunimo olimpiname festivalyje Azerbaidžano sostinėje Baku dalyvavo 67 Lietuvos jaunieji sportininkai. Stebėjau jų startus, mačiau pastangas bei emocijas. Iš visų jų vienintelis tenisininkas Vilius Gaubas Lietuvai iškovavo medalį – sidabro. Vienas medalis – nedaug, yra dėl ko krintis, bet yra ir kuo pasidžiaugti: plaukikai pagerino du šalies jaunimo rekordus, nemažai sportininkų pateko į savo rungčių finalus. Visa tai – gera patirtis ir pamatai žvelgiant į ateitį.

Liepos mėnesį olimpinę šeimą papildė solidūs partneriai. Bendradarbiavimo sutartį, kuri galios iki 2020-ųjų pabaigos, pasirašė su AB „Eglės“ sanatorija. Nuo šiol ji – oficialus Lietuvos olimpinės komandos sveikatinimo partneris. „Eglės“ sanatorija rūpinsis ne tik „LTeam“ olimpinės rinktinės kandidatų, bet ir olimpinų čempionų sveikata. Druskininkuose ir Birštone būsiami bei esami čempionai galės ne tik atgauti jėgas po startų, bet ir atlikti reabilitaciją, sveikatinimo procedūras, stiprinti organizmą.

Bičiuliai, gražaus ir sportiško paskutinio vasaros mėnesio!

D. Gudžinevičiūtė

”

ESAME ĮPRATĘ PRIE OLIMPINIŲ MEDALIŲ, BET ESANT DABARTINEI SITUACIJAI LIETUVAI JŲ IŠKOVOTI VIS SUNKIAU. TAD IKI ŽAIDYNIŲ LIKĘ PASKUTINIAI METAI YRA BENE DIDŽIAUSIAS IŠŠŪKIS LIETUVOS OLIMPINEI ŠEIMAI – PRIVALĖSIME PRANOKTI PATYS SAVE.

MEDALIAI NENUMALDĖ NERIMO DĖL ATEITIES

ANTROSIOJIS EUROPOS ŽAIDYNĖS NE TIK PRADŽIUGINO AUKSO IR SIDABRO MEDALIAIS, BET IR ATSKLEIDĖ DIDŽIUOLĘ SPRAGĄ, ATSIRADUSIAS PO BUVUSIO KKSD VADOVO INICIJUOTOS IR NE VIENERIUS METUS VYKDYTOS SPORTO „REFORMOS“. PASAK L TOK PREZIDENTĖS DAINOS GUDZINEVIČIŪTĖS, SKUBIAI NESIĖMUS VEIKSMŲ, ARTIMIAUSIOS OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS LIETUVAI GALI VIRSTI DIDELIU NUSIVYLIMU.

MARIUS GRINBERGAS

Vytautas Dranginis ir Kipro Štreinikio nuotr.

L TOK prezidentė D. Gudzinevičiūtė ir L TOK viceprezidentas R. Bakutis su pirmą medalį Minske Lietuvai iškovojušiomis dviratininkėmis S. Krupeckaitė ir M. Marozaitė

„Minske turėjome 72 atletus – tikrai ne mažiausią komandą. Ir laimėjome tris medalius. Mano manymu, rezultatas nėra geras. Didžiuojusi sportininkais, kurie padarė, ką galėjo ir daugiau. Tačiau manau, kad dėl ne nuo jų priklausanti aplinkybių mūsų rezultatas yra toks kuklus. Pirmą kartą mes medalių įskaitoje nusileidome daugeliui šalių, kurios anksčiau būdavo už mūsų nugaros. Ir tik paskutinėmis dienomis iškovoti medaliai išgelbėjo nuo to, kad nelikome visiškai gale tarp 50 Europos šalių“, – iškart po žaidynių žodžių į vatą nevyniojo D. Gudzinevičiūtė.

Europos žaidynėse Minske aukso medalius iškovojo gimnastas Robertas Tvorogalas ir treko dviratininkė Simona Krupeckaitė. Ši sportininkė kartu su Migle Marozaitė dar pelnė komandų sprinto rungties sidabrą. Medalių lentelėje Lietuva užėmė 29 vietą.

„Rezultatas Minske visiškai nenuste-

bino. Apie tai jau kalbėjome pernai, prieš jaunimo olimpinės žaidynės ir po jų. Galime pasakyti, kad mūsų didysis sportas žengia žemyn. Rezultatai neauga ir negerėja. Tai yra nepagalvotos sporto reformos pasekmė. Jeigu skubiai nesiimsime jokių veiksmų ir vėl nepradėsime kurti sistemos, mūsų laukia fiasko olimpinėse žaidynėse. Surėmus pečius dar galima pristabdyti šį sniego gniužulą. Jeigu to nepadarysime, tai buvusį lygį pasieksime tikrai ne Tokijuje ir gal ne Paryžiuje. Nemažonu, bet taip yra“, – kalbėjo L TOK prezidentė.

Kuklus Lietuvos delegacijos medalių kraitis, L TOK vadovės nuomone, – buvusio Kūno kultūros ir sporto departamento vadovo Edžio Urbanavičiaus ambicijų, dėl kurių buvo reorganizuotas Lietuvos olimpinis sporto centras (LOSC), o už medicininį aptarnavimą, sporto mokslininkų atliekamus tyrimus ir sudaromus pasirengimo planus tapo atsakingos

pačios sporto federacijos, pasekmė.

„Galiu pasidžiaugti, kad dabar santykiai su KKSD funkcijas perėmusia Švietimo, mokslo ir sporto ministerija yra geri. Tačiau tai, kas sugriauta, atstatyti labai greitai tiesiog neįmanoma. Vyksta diskusijos dėl to, ką reikia taisyti“, – pridūrė D. Gudzinevičiūtė.

Ar Europos žaidynės buvo sėkmingos Lietuvai?

Būtina pastebėti, kad tai buvo savotiška paskutinė repeticija – didelės kompleksinės suaugusiųjų varžybos – prieš Tokijo olimpinės žaidynės. Ir ši repeticija parodė daugybę atsivėrusių spragų, kurios kelia daug nerimo. Jei padėtis nesikeis, Tokijuje turėsime dar prastesnį rezultatą.

Kol kas mūsų visuomenė mažiau žino apie Europos žaidynes, jos dar nėra įtrauktos į kriterijus, o turėtų būti. Nors visuomenei galbūt neatrodo, kad vyksta kažkas negerai, sporto specialistai tas negeroves mato.

Bet pirmose Europos žaidynėse Baku rezultatas juk buvo panašus: olimpinis rungtininkas Henrikas Žustautas (auksą), paplūdimio tinklininkė (bronzą) ir badmintonininkas Kęstutis Navickas (bronzą). Tuo tarpu plaukiko Andriaus Šidlausko auksas ir sidabras buvo laimėtas jaunimo varžybose, o dar du bronzos medalius pridėjo neolimpinės sporto šakos sambo atstovai. Tad žvelgiant į olimpinės sporto šakas pasirodėta ne prasčiau.

Kalbame ne apie medalius. Net laimėjus šiek tiek daugiau apdovanojimų bendras vaizdas mažai pasikeistų. Juk kai kurie atletai buvo per plauką nuo medalio. Kai kuriose sporto šakose patekęs į finalą gali

Žaidynių metu Lietuvos Respublikos ambasadoje Baltarusijoje vyko artėjančios karaliaus Mindaugo karūnavimo dienos minėjimas. Susirinkusieji į renginį giedojo Lietuvos himną

būti ir pirmas, ir devintas.

Bet yra ir kita prizmė – pačių pasirodymų lygis. Ir vyriausiojo mūsų rinktinės gydytojo Daliaus Barkausko vertinimas, kaip atrodo komanda. O jo pastebėjimai kelia nerimą.

Ar buvo nerimo, kad Minske galime likti be medalių?

Buvo. Juk medaliai laimėti žaidynėms artėjant į pabaigą.

Žinoma, iš Simonos Krupeckaitės mes visada tikimės medalio, nes ji labai patyrusi aukščiausio lygio sportininkė. Tikrai negaliu pasakyti, kad nevertintas buvo ir Robertas Tvorogalas, nugalėjęs ne tik varžovus, bet ir save. Jis rizikavo ir ta rizika visiškai pasiteisino.

Prastu nepavadinčiau imtynininkės Danutės Domikaitės pasirodymo, kai ji pralaimėjo dvikovą dėl bronzos, bet prieš tai įveikė tituluotą varžovę. Kai kuriems mūsų sportininkams iki medalio trūko kelių centimetrų. Tačiau buvo ir tokių, kurie nuvylė.

Ką daryti, kad Tokijuje lietuvių rezultatai nebūtų nuviliantys?

Didžiausios problemos – labai stipriai juntamas medicininio aptarnavimo ir sporto mokslininkų indėlio trūkumas. Tiesą sakant, sportininkai neprižiūrėti. Jie į varžybas atvažiuoja turėdami sveikatos problemų, nes gydomi pripuolamai arba iš viso negydomi. Tą pabrėžė ir D. Barkauskas, ir patys sportininkai.

Po LOSC medicininės dalies sunaikinimo jau praėjo nemažai laiko, tad beveik kiekvienas sportininkas ar treneris gali pasakyti, kad mediciniškai priežiūra labai trūksta. Didžioji

Savanoriai daug prisidėjo prie Europos žaidynių sėkmės

dauguma federacijų paprasčiausiai finansiškai neišgali į kiekvienas varžybas ar treniruočių stovyklą pasiųsti ir gydytojo, ir kineziterapeuto ar masažuotojo. Jei yra bent vienas, tai nėra kito. Tik kelios turtingiausios federacijos išgali užtikrinti tinkamą medicininę priežiūrą.

Būtina atkurti centralizuotą medicininį aptarnavimą, sporto mokslininkų veiklą, LOSC centralizuotą rengimą, nes sporto federacijos neturi finansinių resursų užtikrinti tai, ką darė LOSC.

Tačiau medikai, net ir patys didžiausi fanatikai, tikriausiai nebegrįžtų į LOSC dirbti tomis pačiomis sąlygomis, nes dabar jie uždirba tikrai daugiau.

Taip. Beveik visi, kurie išėjo iš LOSC, verčiasi privačia praktika. Tikėtis, kad jie to atsisakytų ir visu etatu grįžtų į LOSC, būtų naivu. Gal kai kurie iš fanatizmo prisijungtų tam, kad padėtų sukompaktuoti naująją kartą. Bet tikrai ne nuolatiniam darbui.

Momentiniam gydymui ar tyrimams atlikti mes jau baigiame suderinti sutartis su medicinos įstaigomis, o štai nuolatinei priežiūrai užtikrinti, kaip buvo LOSC, kur sportininkas bet kada galėjo gauti masažuotojo, kineziterapeuto ar gydytojo pagalbą, būtinai reikia specializuoto centro.

Ar L TOK prisideda prie sportininkų aprūpinimo medicinos paslaugomis?

Taip, mes skiriame lėšų ir mediciniam aprūpinimui, turime sutartį su „Affidea“ diagnostikos centru, „Eglės“ sanatorija. Tačiau vien mūsų jėgomis sukurti ir išlaikyti sporto me-

dicinos centrą būtų neįmanoma.

Grįžkime prie Europos žaidynių. Kokį įspūdį jos paliko vertinant apskritai?

Jos buvo tikrai sėkmingos. Juk po pirmųjų, 2015 metais vykusių Baku, ilgai buvo ieškomas antrųjų žaidynių organizatorius. Azerbaidžane žaidynės buvo ir prabangios, ir brangios. Tad norinčiųjų po jų pasikviesti žaidynės buvo nedaug. Ir kai Minskas apsiėmė rengti antrąsias Europos žaidynes, skeptikų buvo nemažai. Bet viskas buvo suorganizuota nepriekaištingai.

Galima tik pagirti baltarusius už turimą sporto infrastruktūrą. Jie prieš žaidynes tik vieną bazę rimčiau remontavo, visa kita turėjo. Todėl ir surengti žaidynes buvo šiek tiek paprasčiau.

Beje, beveik kiekviena mūsų federacija bendrauja su baltarusiais, bendradarbiauja, važiuoja pas juos treniruotis, tad bazės mūsų šakoms nebuvo nepažįstamos.

Norėčiau paminėti įspūdingas, bet neperkrautas atidarymo ir uždarymo ceremonijas. Uždarymo iškilnėse parodytas filmas apie sportininkų pergales ir nusivylimus tikriausiai dažną pagriebė už širdies, o kai kuriems ir ašarą išspaudė.

Didžiulė pagarba savanoriams, be kurių žaidynės nebūtų įvykusios. Jie buvo pasirengę, geranoriški, puikiai kalbantys užsienio kalbomis. Didelį įspūdį paliko organizatorių sumanymas atsidėkoti savanoriams ir paskutinę žaidynių dieną leisti jiems apdovanoti medalininkus. Paprastai tą daro tarptautinių federacijų, olimpinų komitetų vadovai.

D.Gudzinevičiūtė teikia apdovanojimus Europos žaidynių medalininkams

3

MEDALIAI

Lietuvos sportininkai Europos žaidynėse Minske iškovojo tris medalius. Čempionais tapo gimnastas Robertas Tvorogalas ir treko dviratininkė Simona Krupeckaitė. Ji kartu su Migle Marozaitė pelnė ir sidabrą komandų sprinto rungtyje.

▲ Visose varžybų arenose buvo galima sutikti žaidynių talismaną Lesiką

PREZIDENTAS PATARĖ DIDŽIUOTIS SAVIMI

LIEPOS 18-OSIOS POPIETĖ VILNIAUS ORO UOSTE Į PENKIOLIKTĄJĮ EUROPOS JAUNIMO VASAROS OLIMPINĮ FESTIVALĮ (EJOF) IŠLYDĖTA LIETUVOS SPORTININKŲ DELEGACIJA.

Prieš skrydį į Baku jauniems atletams sėkmės linkėjo LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė, prezidentas Valdas Adamkus, švietimo, mokslo ir sporto viceministrė Kornelija Tiesnesytė, Jaunimo ir sporto reikalų komisijos pirmininkas Kęstutis Smirnovas, olimpinio sidabro medalio laimėtojas irkluotojas Saulius Ritteris.

Lietuvai Azerbaidžane atstovavo 67 jaunieji sportininkai. Jie rungtyniavo aštuonių sporto šakų varžybose. Visą šalies delegaciją sudarė 107 asmenys.

„Mano lūkesčiai ir palinkėjimai kaip visada: padarykite viską ir dar truputį. Parodykite viską, ko išmokote, ir padarykite taip, kad galėtumėte džiaugtis ir didžiuotis savo rezultatais“, – linkėjo D.Gudzinevičiūtė.

Palydos Vilniaus oro uoste

„Žinau, kad esate čia ne todėl, jog esate privilegijuoti – jūs čia patekote savo darbo, atsidavimo, išlieto prakaito dėka. Vykstate atstovauti Lietuvai. Ne tik mes jums didžiuojamės, bet ir jūs patys turėtumėte savimi didžiuotis, – pabrėžė V.Adamkus. – Nuoširdžiai sveikinu, dėkoju už jūsų pastangas

ir žinau, kad tinkamai atstovausite mūsų sportinei šeimai ir visai valstybei. Sėkmės!“

Palydėtuvių ceremonijoje LTOK prezidentė Lietuvos trispalvę įteikė delegacijos kapitoniui Karoliui Gelažiui – būtent šiam septyniolikmečiui rutulio stūmikui buvo patikėta ją nešti EJOF atidarymo ceremonijoje.

ENERGINGAS IR EMOCINGAS

LIEPOS 21 D. BAKU KRIŠTOLO RŪMUOSE BUVO IŠKILMINGAI ATIDARYTAS XV EUROPOS JAUNIMO VASAROS OLIMPINIS FESTIVALIS. APIE JO PRADŽIĄ PASKELBĖ AZERBAIDŽANO PREZIDENTAS ILHAMAS ALIJEVAS.

Tradicines delegacijų eitynes pradėjo greitai, o užbaigė renginio šeimininkai. Lietuvos vėliavą atidarymo parade nešė rutulio stūmikas Karolis Gelažius. Festivalyje dalyvavo 48 šalių atstovai.

Festivalio dalyvius pasveikino organizacinio komiteto pirmininkas, Azerbaidžano premjero pirmasis pavaduotojas Jagubas Ejubovas, Europos olimpinio komiteto prezidentas Janezas Kocijančičius.

Garbės svečių tribūnoje festivalio atidarymo iškilmes stebėjo ir mūsų sportininkus pasveikino LTOK prezidentė, TOK

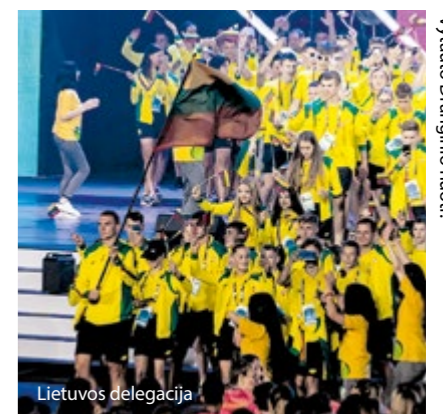
narė Daina Gudžinevičiūtė.

Atidarymo iškilmes vyko greitai, buvo smagios, energingos. Šeimininkai džiaugėsi, kad visa ceremonija tilpo į dvi valandas. Mūsų misijos vadovai sakė, kad nuo išvykimo iš kaimelio į atidarymo iškilmes iki sugrįžimo atgal praėjo net pusseptintos valandos.

Daugelio sporto šakų atstovai varžybas pradėjo dar prieš atidarymą. Pirmieji iš mūsų šakų išbandė tenisininkai ir imtynininkai.

Baku 2019
EUROPEAN YOUTH OLYMPIC FESTIVAL

Lietuvos delegacija

Vytauto Dranginio nuotr.

Pačiai irgi teko teikti apdovanojimus.

Tai viena iš maloniųjų priedermių einant nacionalinio olimpinio komiteto prezidento, o dabar ir Tarptautinio olimpinio komiteto nario pareigas. Jau pernai apdovanojau prizininkus per jaunimo olimpinės žaidynės Buenos Airėse. Anksčiau teko ne kartą teikti medalius per Europos jaunimo olimpinis festivalius, Europos žaidynėse Baku.

Kai pati sportavau, niekada negalvojau, kad medalis gali sukelti tiek emocijų. Kiekvieną kartą mane tai labai sujaudina. Nors kai pati stovėdavau ant pakyls, visai nesijaudindavau.

Šį kartą teko teikti apdovanojimus tradicinės karatė medalininkams. Penkis kartus pasaulio ir vienuolika kartų Europos čempionas iš Azerbaidžano Rafaelis Agajevs, pralaimėjęs finalinę kovą, rauduoja ant pjedestalo, nes pelnė ne auksą, o sidabrą. Tai ir aš išspaudžiau ašarą kartu su juo. Emocijos buvo labai stiprios. Viskas pasikartojo teikiant aukso medalį, nes čempionas ukrainietis Stanislavas Horuna verkė iš džiaugsmo.

Kažkada per Europos jaunimo olimpinį festivalį Gruzijoje apdovanojau lengvaatlečius. Ir viena mergaitė taip jaudinosi ir taip laukė tos akimirkos, kad ištiesė rankas ir pati norėjo užsikabinti medalį.

Tai parodo, kad visiems – nuo vaiko iki suaugusio, labai patyriusio sportininko – pergalės yra svarbios, nes jos vainikuoja didžiulį triušą.

Per S.Krupeckaitės apdovanojimą, kai grojo Lietuvos himną, ašarą braukė ir komandos nariai. Net didžiausias in-

dividualistas niekada nėra vienas. Yra komanda – treneris, kineziterapeutas, masažuotojas, vadybininkas, kiti žmonės, bent dalele prisidėję prie laimėjimo. Aš irgi niekada nebuvo viena, visada kas nors buvo šalia, padėjo sunkiais momentais, kartu džiaugėsi laimėjimais.

Kalbama, kad Europos žaidynių lygį bus bandoma pakelti į jų programą įtraukiant tų sporto šakų, kurių atstovai kartu kovos ir dėl olimpinio kelialapių, varžybas. Minske vyko aštuonių sporto šakų olimpinė atranka. Ar tai padės žaidynėms tapti dar svarbesnėms?

Žinoma, nes lygis galutinai pakils, kai visos rungtys ir visos olimpinės sporto šakos čia vykdys atranką į olimpinės žaidynės. Kol kas Europos žaidynės dar tik įsibėgėja, ne visos sporto šakos galėjo ir spėjo taip suderinti tvarkaraščius, sistemą, kad šios žaidynės būtų vienos svarbiausių jų kalendoriuje.

Bet vėliau visos dalyvaujančios sporto šakos turėtų įtraukti olimpinės atrankos galimybę. Tai užtikrins, kad atvyks visi stipriausieji. Taip ir Minske jau buvo – ne vienoje sporto šakoje.

Bet, pavyzdžiui, lengvosios atletikos varžybos vyko pagal eksperimentinį formatą. Ar Europos žaidynės gali būti eksperimentas? Manau, ne. Bet šiuo atveju kitokios rungtys buvo sugalvotos todėl, kad tai nėra atranka į olimpinės žaidynės.

Eksperimentams puikiai tinka jaunimo olimpinės žaidynės, olimpiniai festivaliai. Pavyzdžiui, trijuliu krepšinis. Jis startavo Nandzingo jaunimo žaidynėse, pasiteisino, todėl dabar įtrauktas į Tokijo olimpinio žaidynių programą.

Per Europos žaidynes ne visą laiką buvote Minske – keletą dienų praleidote Lozanoje.

Lozanoje birželio 23 d. buvo atidaryti nauji olimpiniai namai – nauja Tarptautinio olimpinio komiteto būstinė. Taip pat vyko TOK sesija. Joje buvo renkama 2026 m. žiemos olimpinio žaidynių sostinė. Rinkimus laimėjo Italijos miestai Milanai ir Kortina, įveikę Švedijos miestus Stokholmą ir Orę. Buvo labai rimta kova, per abiejų kandidatų prisistatymą sunku buvo apsispręsti, kam atiduoti balsą. Bet lyginamoji analizė išryškino skirtumus.

Kokie svarbūs renginiai šiemet dar laukia Lietuvos olimpinio judėjimo?

Beveik iškart po Europos žaidynių startavo Europos jaunimo olimpinis festivalis Baku, į kurį vyko labai didelė mūsų komanda – 67 sportininkai.

Ir toliau sirgsime už kiekvieną mūsų atletą, kovojantį dėl olimpinio kelialapių į Tokiją. Metų pabaigoje apdovanosime pačius geriausius ir skaičiuosime viščiukus.

Dabar sunku vertinti rezultatus. 2019-ieji yra pagrindiniai atrankos į Tokijo olimpinės žaidynės metai. Ir daug sportininkų koncentruojasi būtent į tai, kaip pelnyti kelialapį. Tad kol metai nesibaigė, negalime daryti kažkokių išvadų.

Džiaugiamės, kad keletas mūsų aukščiausio lygio sportininkų jau pateko į olimpinės žaidynės. Bet svarius vertinimus bus galima atlikti tik prieš žaidynes ir, žinoma, po Tokijo olimpiados.

MEDALIS VIENAS, PERSPEKTYVIŲ – DAUG

LIETUVOS SPORTININKAI IŠ EUROPOS JAUNIMO OLIMPINIO FESTIVALIO GRĮŽO SU VIENU SIDABRO MEDALIU. JĮ IŠKOVOJO KETURIOLIKMETIS TENISININKAS VILIUS GAUBAS. GAUSUS BŪRYS MŪSIŠKIŲ RUNGTYNIAVO LENGVOSIOS ATLETIKOS, PLAUKIMO FINALUOSE, SĖKMĖS PRITRŪKO KREPŠININKŲ KOMANDAI. GABAUS JAUNIMO YRA.

JAUNIUS SARAPAS

V.Gaubas

TENISAS

Teniso varžybose dalyvavo keturi mūsų sportininkai – dvi merginos ir du vaikinai.

Penktą reitingą vaikų vienetų varžybose turėjęs Edas Butvilas 5:7, 3:6 nusileido Slovakijos tenisininkui. „Atidaviau visą save, bet šiek tiek pritrūko,“ – sakė 14-metis Edas.

Pirmame mače nepasisekė ir Patricija Paukštyte, kuri 4:6, 2:6 pralaimėjo slovakai. Kepinant 31 laipsniui karščio dar karštesnės buvo pačios sportininkės emocijos – 14-metės merginos trenerė pripažino, kad tokios savo auklėtinės dar nėra mačiusi.

„Matydami pradinį reitingą tikėjome geresnio rezultato, bet tikiu, kad Patricija į kovą įdėjo visą šimtą procentų savo jėgų,“ – sakė trenerė Edita Liachovičiūtė.

Kiti du Lietuvos teniso komandos nariai savo kovas pradėjo nuo antrojo etapo: 14-metis Vilius Gaubas vaikų turnyre buvo reitinguotas antras, o Emilija Tverijonaitė – ketvirta. Abu jie pirmuosius mačus laimėjo. Vilius

sė V.Gaubas ir E.Tverijonaitė. Abu jie pateko į ketvirtfinalį. Vilius per pusantros valandos 6:4, 6:3 pranoko Estijos atstovą.

Emilija žaidė su itin pajėgia rumune. Prieš pat mačą mūsiškei suskaudoma vietą jai nebesutrūkdė niekas – pergalė buvo iškovota 6:3, 6:1.

„Sužaisti pavyko tikrai geriau, nei planavau, – džiaugėsi mergina, tačiau iškart pridėjo. – Tikrai tikėjau, kad galiu laimėti.“

V.Gaubas ketvirtfinalyje po atkaklios 1 val. ir 26 min. trukusios kovos 7:5, 6:4 palaužė italo D.Minighini'o pasipriešinimą. Nepavyko E.Tverijonaitė, kuri 2:6, 2:6 nusileido čekiai D.Salkovai.

Pusfinalyje Viliaus varžovas buvo čekas H.Bartonas. Lietuvis laimėjo 6:4, 6:3. Lemiamame sete mūsiškis pirmavo 1:0 ir jau buvo atlikęs „breiką“, tačiau Čekijos žaidėjo suklaidintas teisėjas liepė peržaisti tašką. Tokiu sprendimu nusivylęs mūsų tenisininkas prarado koncentraciją ir netrukus buvo priverstas varžovą vytiš – 1:3. Vis dėlto Vilius pademonstravo kovingumą, laimėjo penkis geimus iš eilės ir Lietuvos delegacijai Baku garantavo medalį.

Finale V.Gaubas susitiko su ispanu D.Merida. Pajėgesnis buvo Ispanijos tenisininkas – 6:2, 6:0. Šiauliuose tenisą žaisti pradėjęs V.Gaubas dabar gyvena ir treniruojasi Portugalijoje.

„Pažinojau šį varžovą, bet nesitikėjau, kad jis taip gerai sužais – man nepavyko primesti savo žaidimo, todėl jis jautėsi patogiai, o aš nespėjau prie jo kamuolių, – finalą analizavo jaunas tenisininkas. – Pritrūko jėgų, galvos, psichologiškai buvau per silpnas šiandien.“

V.Gaubas nesė Lietuvos vėliavą per festivalio uždarymo paradą.

”

SUŽAISTI PAVYKO TIKRAI GERIAU, NEI PLANAVAU. TIKRAI TIKĖJAU, KAD GALIU LAIMĖTI.

EMILIJA TVERIJONAITĖ

6:4, 6:1 nugalėjo Kipro atstovą, o jo bendraamžė Emilija 6:3, 6:3 pranoko švedę.

Dvejetai baigėsi nesėkmingai. V.Gaubas su penkiolikta gimtadienį minėjusiu E.Butvilu 2:6, 2:6 nusileido Belgijos dvejetui, o E.Tverijonaitė ir P.Paukštytė 0:6, 1:6 neprilygo taip pat belgėms.

Sėkmingai žygį aštuntfinalyje pratę-

PLAUKIMAS

Plaukimo varžybose Lietuvai atstovavo dešimt sportininkų – keturios merginos ir šeši vaikinai.

Aleksas Savickas į 200 m plaukimo krūtine pusfinalį prasibrovė su tryliktu rezultatu (2 min. 22,90 sek.), bet jame sugebėjo šį laiką pagerinti daugiau nei trimis sekundėmis. Lietuvos plaukiko rezultatas 2 min. 19,65 sek. – septintas tarp finalininkų ir asmeninis rekordas. Džiugas Karklelis galutinėje rikiuotėje liko 28-as – 2 min. 28,83 sek.

„Nesitikėjau tokio rezultato. Galvojau nuo rytinio laiko pusę sekundės „nuimti“ ir tai būtų *vau*. O ėmiau ir pagerinau net trimis sekundėmis, – stebėjosi Aleksas. – Išanalizavau visas savo rytinio plaukimo klaidas. Per pietų miegą mažiau, ką galėčiau pagerinti, ir pusfinalyje tai įvykdžiau.“

Atranką įveikė ir Tomas Navikonis, patekęs į 100 m plaukimo nugara pusfinalį – 59,79 sek. Pusfinalyje jis pagerino savo rytinį laiką ir bendroje įskaitoje su asmeniniu rekordu liko vienuoliktas – 58,76 sek. Tadas Praniauskas užėmė antrą vietą – 1 min. 00,99 sek.

„Tai nuoseklaus darbo, kuris vyko dvejus metus, rezultatai. Šie vaikai yra atrinkti į rinktinę, su jais dirbama, važiuojama į stovyklas ir varžybas“, – sakė plaukimo komandos vadovė Rasa Duškinienė.

200 m plaukimo krūtine finale 16-metis panevėžietis A.Savickas nuotolį įveikė per 2 min. 18,73 sek. ir finišavo ketvirtas. Jis dar kartą pagerino savo asmeninį rekordą.

„Prieš startą galvojau, kad penkta vieta man būtų labai gerai, o dabar ketvirta yra iš viso nerealu. Nepasidaviau įtampai, išlaikiau gerą grybšnį“, – džiaugėsi plaukikas.

A.Savickas plaukė ir 100 m laisvuojų stiliumi, bet atrankos neįveikė ir užėmė 29 vietą – 53,13 sek. Geriau šioje rungtyje pasirodė Danilas Pancerevas, užfiksavęs 52,46 sek. laiką ir likęs šalia pusfinalio – devynioliktas.

Sėkmė nusišypojo D.Karkleliui, kuris 200 m plaukimo kompleksiniu būdu atrankoje užėmė 21 vietą – 2 min. 14,31 sek., bet buvo pirmasis atsarginių sąrašė, tad iš varžybų pasitraukus vienam varžovui gavo progą plaukti dar sykį. Antrą kartą 15-metis iš Ignalinos plaukė lėčiau ir liko šešioliktas – 2 min. 15,51 sek.

Mišri Lietuvos komanda – T.Navikonis, Gerda Jotautė, Laura Šliburytė ir

A.Savickas

D.Pancerevas – 4x100 m plaukimo laisvuojų stiliumi estafetėje parodė keturioliktą rezultatą tarp 20 kvartetų – 3 min. 45,41 sek.

D.Pancerevas, T.Navikonis, A.Savickas, Nojus Skirutis dalyvavo 4x100 m plaukimo laisvuojų stiliumi varžybose. Mūsiškiai tarp 17 rinktinų buvo vienuoliktas ir beveik pusantros sekundės pagerino vaikų iki 17 metų Lietuvos rekordą – 3 min. 32,90 sek.

Į antrąjį finalą įplaukė A.Savickas: 100 m krūtine rungtyje jis dukart gerino asmeninį rekordą ir pusfinalį užbaigė su šeštu rezultatu – 1 min. 4,22 sek. Finale jis nuotolį įveikė per 1 min. 4,43 sek. ir liko septintas.

A.Savickas su T.Praniasku, D.Pancerevu ir T.Navikoniu dalyvavo 4x100 m kompleksiniu būdu estafetėje, pagerino Lietuvos 17-mečių rekordą – 3 min. 53,82 sek., bet į finalą nepateko. Merginų komanda G.Jotautė, Mija Motiejaitytė, Radvilė Kerševičiūtė ir L.Šliburytė tokią pat estafetę baigė per 4 min. 27,94 sek. ir tarp aštuoniolikos rinktinų užėmė 15 vietą.

50 m laisvuojų stiliumi L.Šliburytė ir G.Jotautė parodė vienodą laiką – 27,06 sek. ir dėl pirmosios atsarginės pozicijos pusfinalyje kovoję per surengtą papildomą plaukimą. Jame abi pagerino asmeninius rekordus: Lauros laikas 26,71 sek., Gerdos – 26,98 sek. Laimėjusi L.Šliburytė, deja, pusfinalyje neplaukė, bet tapo sporto meistre.

50 m laisvuojų stiliumi varžybose sėkmė nusišypojo D.Pancerevui: atrankoje asmeninį rekordą pagerinęs

klaipeidietis (24,27 sek.) buvo dvidešimtas, bet dėl valstybėms skirtų kvotų ribojimo gavo progą plaukti pusfinalyje. Jame dar kartą pagerino savo rekordą ir liko 14-tas – 24,19 sek. Puikiai 15-metis Danilas pasirodė ir 100 m plaukimo peteliške varžybose. Atranką įveikęs per 56,63 sek., o pusfinalį per 56,23 sek., jis pasiekė asmeninius rekordus ir galutinėje įskaitoje liko dešimtas.

Asmeninius rezultatus pagerino: 100 m laisvuojų stiliumi plaukusios L.Šliburytė (59,44 sek.) ir G.Jotautė (1 min. 00,95 sek.) liko 34 ir 44 vietoje, 400 m laisvuojų stiliumi N.Skirutis (4 min. 18,34 sek.) – 29 vieta, 200 m peteliške R.Kerševičiūtė (2 min. 26,99 sek.) – 26 vieta ir 100 m peteliške (1 min. 5,34 sek.) – 34 vieta, 200 m peteliške N.Skirutis (2 min. 10,80 sek.) – 26 vieta.

KREPŠINIS

Du pralaimėjimus grupės etape patyrę krepšininkai kovoję dėl 5–8 vietų ir liko penkti.

Lietuvos vaikų iki 16 metų krepšinio rinktinė pirmose B grupės rungtyne 77:71 (25:18, 19:20, 13:17, 20:16) įveikė bendraamžius iš Graikijos. Rezultatyviausias mūsiškių gretose buvo Paulius Murauskas, kuris įmetė 16 taškų, Liutauras Lelevičius pelnė 15, Emilis Butkus 11 (6 atk. kam.), Tautvydas Baltušaitis ir Titas Sargiūnas – po 10.

„Rungtynės buvo banguotos. Žaidėme su pietiečiais, kurie yra ankstesnės brandos, bet vaikinai atlaikė jų spaudimą, todėl džiaugiamės šia pergale. Kalbant apie žaidimą, tai trūkumų yra daug“, – pripažino treneris Rolandas Rakutis.

”

PRIEŠ STARTĄ GALVOJAU, KAD PENKTA VIETA MAN BŪTŲ LABAI GERAI, O DABAR KETVIRTA YRA IŠ VISO NEREALU. NEPASIDAVIAU ĮTAMPAI, IŠLAIKIAU GERĄ GRYBŠNĮ.

ALEKSAS SAVICKAS

Minutės pertraukėlė

Pergalė antrose rungtynėse Lietuvos krepšininkams būtų garantavusi vietą pusfinalyje. Tačiau mūsėškiai 63:69 (14:21, 12:14, 15:19, 22:15) nusileido Turkijos bendraamžiams. Rezultatyviausias buvo P.Murauskas – 13 taškų, 10 surinko E.Butkus, 9 taškus ir 6 rezultatyvius perdavimus pridėjo Radvilas Kneizys.

Lemta žaisti mūsėškiamis pusfinalyje ar ne, sprendėsi akistatoje su ispanais, kurie jau turėjo dvi pergalės. Deja, lietuviai jiems pralaimėjo – 84:94 (26:27, 15:22, 25:21, 18:24).

Ispanai pasinaudojo turkų jau išbandytu ginklu – visas rungtynes aktyviai spausdami perėmė 18 kamuolių, o visa Lietuvos komanda suklydo net 28 kartus. Nuo antrojo kėlinio pradžios nuolat varžovus vijęsi mūsėškiai sugebėjo atsitiesti ir daugiausiai T.Baltrušaičio pastangomis išlygino rezultatą 66:66. Deja, visas triušas buvo nubrauktas per pusantros minutes – šią atkarpą Ispanijos krepšininkai laimėjo 10:0.

E.Butkus pelnė 22 taškus, 19 surinko T.Baltrušaitis, po 14 – Olegas Kojenetsas (12 atk. kam.) ir P.Murauskas.

„Sau kėlėme aukščiausius tikslus, bet nepavyko įveikti ispanų ir dar pritrūko vieno pelnyto taško, nes trims komandoms iškovojo po vieną pergalę buvo skaičiuojamas įmestų ir praleistų taškų santykis, – mintimis dalijosi treneris R.Rakutis. – Turnyrą vertinu kaip gerą patirtį, nes grupėje žaidėme su pajėgiomis ekipomis, nuo kurių atsilikame fiziškai. Rungtynių pabaigoje mums pritrūkdavo jėgų.“

Kiti rezultatai: Ispanija – Turkija 72:65, Ispanija – Graikija 63:62, Graikija – Turkija 67:62. Į pusfinalį žengė Ispanija ir Turkija. Iš kitos grupės dėl medalių kovojo serbai, sutriuškinę visus varžovus: Azerbaidžaną – 77:39,

LENGVOJI ATLETIKA

Iš dvylikos mūsų lengvaatlečių finaluose rungtyniavo beveik pusė.

Keliems sportininkams neatvykus buvo atšauktos kvalifikacinės ieties metimo varžybos. Todėl Marius Rudzevičius savo pasirodymą iškart pradėjo finale. Pirmieji du 16-mečio šilutiškio metimai nebuvo įskaityti, bet trečiasis bandymas (62 m 66 cm) garantavo vietą aštuntuko ir dar tris metimus. Rezultato pagerinti nepavyko ir Marius liko aštuntas.

Kaunietė Andrė Ožechauskaitė savo atrankos varžybų 100 m bėgime finišavo trečia – 12,12 sek., tačiau į finalą neprasibrovė ir galutinėje rikiuotėje užėmė dvyliką vietą. Geriau jai sekėsi šuolių į tolį sektoriuje. Ten penkiolikmetė Andrė kvalifikacinėse varžybose geriausiu antruoju bandymu nušoko 5 m 46 cm ir su dvyliktu rezultatu pateko į finalą. Finale geriausias jos šuolis 5 m 40 cm jai lėmė vienuoliką vietą.

Septynkovininkė Olivija Vaitaitė pirmą dieną varžėsi keturiose rungtyse. Septyniolikmetė vilnietė pagerino du asmeninius rekordus – 100 m su barjeriais nubėgo per 14,90 sek., įveikė 1 m 68 cm aukštį, rutulį nustūmė 11 m 9 cm, o 200 m nubėgo per 26,87 sek. Ji buvo dvylikta tarp 17 sportininkų. Antrą dieną lietuvė į tolį nušoko 5 m 3 cm, ietį numetė 41 m 89 cm ir savo geriausią rezultatą pagerino daugiau nei pusantro metro, o 800 m nubėgo per 2 min. 28,23 sek. Su 4995 taškais ji liko dešimta.

Sėkmingai varžybas pradėjo Lietuvos vėliavą atidarymo ceremonijoje nešęs Karolis Gelažius. 17-metis iš Žagarės kvalifikacijoje geriausiu trečiuoju bandymu rutulį nustūmė 18 m 31 cm ir į finalą pateko su penktu rezultatu. Tačiau finalas jam susiklostė

Disko metikas M.Alekna

itin nesėkmingai. Pirmuoju bandymu Karolis rutulį nustūmė 16 m 46 cm, antras buvo neįskaitytas, trečias krito ties 17 m 61 cm žyma ir lietuvis liko už aštuntuko ribos – dešimtas.

400 m atrankos bėgime Nedas Talalas užfiksavo savo geriausią sezono rezultatą (49,82 sek.), tačiau jo pakako tik vienam varžovui aplenkti šešiolikos dalyvių atrankoje. 400 m su barjeriais Elena Jasaitė įveikė per 1 min. 4,07 sek. ir liko penkiolikta.

Ėjikė Toma Dailidonytė 5 km nuėjo per 25 min. 33,44 sek. ir užėmė 11 vietą.

Paskutinę festivalio dieną finale startavo Mykolas Alekna, kuris disko metimo atrankoje buvo penktas – 56 m 75 cm. Finale jaunėliui Virgilijaus Alekno sūnui sekėsi prasčiau: numetęs diską 54 m 13 cm jis liko devintas.

„Tai buvo mano pirmas rimtesnis startas: jeigu prieš varžybas būčiau žinojęs, kad pateksiu į finalą ir būsiu devintas, tikrai būčiau buvęs laimingas. Bet dabar galvoju, kad galėjau geriau pasirodyti. Vakar buvo daugiau jėgų, o šiandien tik atsikėlus žengti į sektorių – daug sunkiau. Kelios techninės klaidos lėmė, kad rezultatas nebuvo toks, kokio tikėjau“, – sakė M.Alekna.

Finale varžėsi triušolininkas Osvaldas Gusčius, kuriam dėl per mažo dalyvių skaičiaus nereikėjo dalyvauti atrankoje. Nušokęs 14 m 5 cm jis taip pat liko devintas. Iki aštuntuko pritrūko 4 cm.

Dviejose rungtyse varžytis planavo Atėnė Šliževičiūtė, tačiau 100 m barjerinio bėgimo ir šuolių į aukštį atrankų laiką skyrė vos 5 min., todėl pasitarusi su trenere Austra Skujyte 16-metė kaunietė nusprendė susikoncentruoti į šuolius. Ji įveikė kartelę, iškeltą į 1 m 68 cm aukštį, tačiau

to finalui neužteko. Mūsėškė liko penkiolikta.

Merginos išbandė jėgas neįprastoje kombinuotos estafetės rungtyje: A.Ožechauskaitė bėgo 100 m, O.Vaitaitytė – 200 m, A.Šliževičiūtė – 300 m, o E.Jasaitė – 400 m. Distanciją lietuvės įveikė per 2 min. 18,10 sek. ir užėmė 17 vietą tarp devyniolikos komandų.

Meda Repšytė bėgo 2000 m su kliūtimis. Nuotolį ji įveikė per 7 min. 21,57 sek. ir liko devyniolikta.

DZIUDO

Šeši dziudo imtynininkai iškovojo dvi pergalės.

Pirmasis iš dziudo atstovų ant tatiemo žengė Elijus Jokubėnas (svorio kategorija iki 60 kg). Pirmame susitikime su italų mūsėškis gavo tris įspėjimus ir pralaimėjo.

Pirmąją pergalę iškovojo Ugnė Pilekaitė. Ji svorio kategorijos iki 63 kg aštuntfinalyje įveikė baltarusę, tačiau kovodama dėl vietos pusfinalyje pralaimėjo ukrainietei. Vis dėlto šiai imtynininkei iškopus į finalą 15-metė kaunietė gavo galimybę dėl bronzos pasivaržyti paguodos turnyre, tačiau pralaimėjo ispanei.

Vieną kovą laimėjo ir Marijus Mitrochinas (iki 90 kg). Šis 17-metis pirmame etape pranoko Belgijos imtynininką, bet aštuntfinalyje pralaimėjo estui.

Į Baku su rankos įtvaru atvykusi, tačiau per savaitę po sėkmingų procedūrų ir mankštų atsigavusi Evelina Kleinytė (iki 70 kg) pralaimėjo pirmą kovą prancūzei.

Per 30 sek. Ligita Navaruskaitė (iki 57 kg) neprilygo prancūzei. Nepasisekė ir Pijui Mikalaukui (iki 66 kg), kuris pirmą kovą pralaimėjo gruzinui.

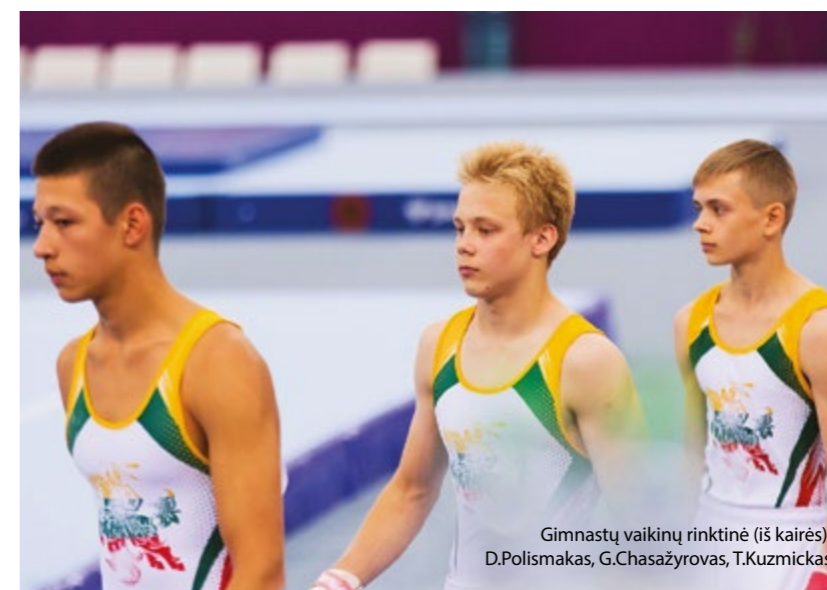
Kovoja U.Pilekaitė (kairėje)

GINNASTIKA

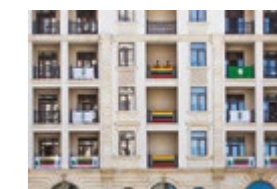
Lietuvos rinktinėje buvo šeši gimnastai – trys merginos ir tiek pat vaikinių. Viena mergina dėl traumos nstartavo.

Skambių rezultatų užfiksuoti nepavyko. Gytis Chasažyrovas (gavo 70,500 balo) ir Titas Kuzmickas (67,050) liko toli nuo daugiakovės finalo – tarp 76 dalyvių užėmė atitinkamai 59 ir 70 vietą. Tik pratimus ant arkliaus su rankeonomis atlikęs Danielius Polismakas su 10,600 balo liko 59-as. Nė į vieną atskirų prietaisų finalą mūsėškiai nepateko.

Merginų daugiakovės varžybose pasirodė Evita Kaziūnaitė ir Ūla Bikiūnaitė. Tarp 80 dalyvių Evita liko 72-a (40,300 balo), o Ūla – 76-a (38,600). Į finalus ant atskirų prietaisų mūsėškės nepateko. Trečioji gimnastė Ema Pleškytė varžybų išvakarėse per treniruotę patyrė traumą ir nstartavo.

Gimnastų vaikinių rinktinė (iš kairės): D.Polismakas, G.Chasažyrovas, T.Kuzmickas

KAIMELIS

SKATINO JUDĖTI

Be suaugusiojo sportininkai negalėjo palikti kaimelio.

Iš kaimelio į arenas ir atgal kursavusius autobusus lydėjo policija. Sportininkus vežusiam transportui buvo skirta atskira juosta. Vis dėlto su autobusų grafika problemų buvo.

Kaimelio laisvalaikio zonoje buvo įvairių žaidimų, televizorių, kompiuterių. Čia jaunieji ambasadoriai organizavo įvairias veiklas.

Kambariuose neveikė bevielės internetas. Taip jaunimas buvo skatinamas daugiau judėti, dažniau laiką leisti kartu ir nesėdėti kambariuose prie mobiliųjų įrenginių.

Dviratininkų trio (iš kairės): A.Strainytė, G.Stanišauskaitė, R.Rastauskaitė

DVIRAČIŲ SPORTAS

Trys mūsų vaikinai ir trys merginos dalyvavo dviratininkų varžybose. Geriau sekėsi merginoms.

Jaunieji dviratininkai – vaikinai ir merginos – varžybas pradėjo asmeninėmis 10 km lenktynėmis laikui. Tarp merginų iš lietuvių geriausiai pasirodė Gustė Stanišauskaitė (15:55,42 min.), užėmusi aukštą dvyliką vietą. Tarp 75 dalyvių 25-a finišavo Rūta Rastauskaitė (16:34,82), 30-a – Auksė Strainytė (16:42,18). Jai geresnį laiką užfiksuoti sutrukdė lenktynių metu iš priekinės padangos išsileidęs oras.

Vaikinų rezultatai buvo kuklesni. Rokas Adomaitis (14:28,84) galutinėje rikiuotėje užėmė 44 vietą, Gediminas Kubelskas (14:44,24 min.) – 59-ąją, o Belgijoje gyvenantis lietuvis Vladas van Mechelenas nestartavo. Lenktynėse iš viso dalyvavo 90 dviratininkų. 10 km greičiausiai įveikė Didžiosios Britanijos atstovė Z.Backstedt (14:35,25 min.) ir estas M.Mihkelsas (13:10,19 min.).

Merginų 50 km grupines lenktynes laimėjo ta pati britė Z.Backstedt, įveikusi distanciją per 1 val. 21 min. Geriausiai iš lietuvių pasirodžiusi A.Strainytė buvo 35-a – ji čempionei pralaimėjo 5 min. G.Stanišauskaitė finišavo 41-a, R.Rastauskaitė – 44-a.

Vaikinų grupinių lenktynių laimėtojas irgi nesikeitė: 75 km finišo liniją pirmasis kirto estas M.Mihkelsas – 1 val. 49 min. 24 sek.

Lietuvos sportininkų trejetas distanciją įveikė kaip komandinėse lenktynėse – vienas greta kito. V.van Mecheleni atiteko 66 vieta, R.Adomaičiui – 67-a, G.Kubelskui – 68-a. Visi jie čempionui pralaimėjo daugiau kaip 10 min.

IMTYNĖS

Baku jėgas išbandė vienuolika mūsų imtynininkų – penkios merginos ir šeši vaikinai.

Heidaro Alijevo arenoje pirmasis ant kilimo žengė laisvųjų imtynių atstovas Karolis Grigelis (55 kg). 16-metis iš Vilkaviškio aštuntfinalyje 0:4 pralaimėjo ukrainiečiui.

„Jam tai pirmas toks rimtas startas, todėl įgyta patirtis ateityje tikrai bus naudinga. Aišku, pasirodymas galėjo būti ir geresnis, trūko atakų, bet tam įtakos turėjo patirties trūkumas“, – sakė trenerė Vaida Puidaitė.

Tos patirties trūko ir visiems kitiems mūsų sportininkams.

Vienintelę pergalę iš vaikinų iškovojo graikų-romėnų imtynininkas Adomas Grigaliūnas – 16-metis (iki 55 kg) aštuntfinalyje 5:0 įveikė italą. Vėliau kelią į pusfinalį jam pastojų rumunas – 2:4.

Pergalę iškovojo I.Dantaitė

Nepasisekė ir lengviausiam vaikinų imtynių rinktinės nariui 16-mečiui Nedui Gervinskiui, kovas pradėjusiam nuo ketvirtfinalio. Graikų-romėnų imtynininkas (iki 45 kg) 0:4 turėjo pripažinti ruso pranašumą.

„Nedas kovėsi su rusu, kuris yra daug stipresnis, buvo mažai vilčių tikėtis pergalės. Didžiausios viltys buvo dėtos į Adomo startą, bet kovodamas su rumunu savo potencialo jis tikrai neišnaudojo“, – kalbėjo graikų-romėnų imtynininkų treneris Aleksandras Kazakevičius.

Graikų-romėnų imtynininkas Donatas Rindeikis (iki 60 kg) aštuntfinalyje 0:4 pralaimėjo azerbaidžaniečiui, kuris tapo čempionu. Deja, mūsiškiui nepavyko ir paguodos turnyre – pirmoje kovoje jis 1:3 pralaimėjo baltarusiui.

Po pirmųjų dvikovų pasirodymus baigė Vestina Danisevičiūtė (49 kg), 1:3 pralaimėjusi bronzos medalininke tapusiai baltarusei, ir Meda Ančerytė (iki 61 kg), kuri 0:3 nusileido turkei.

Iš merginų vienintelę pergalę iškovojo Ineta Dantaitė (iki 57 kg), kuri aštuntfinalyje 3:1 pranoko bulgarę. Kelią į pusfinalį jai užtvėrė pralaimėjimas 0:5 norvegei, kuriai žengus į finalą 17-metė šiaulietė gavo progą kovoti dėl bronzos medalio paguodos turnyre, tačiau ją 4:1 įveikė vengrė.

Dvynės Dilytės festivalį baigė aštuntfinalyje. Gabija (iki 53 kg) 1:3 nusileido vokiečiai, o Gabrielė (iki 65 kg) 0:5 pralaimėjo prancūzei.

Graikų-romėnų imtynininkas Kirilas Vasilčukas (iki 51 kg) aštuntfinalyje 0:4 nusileido rumunui, o Gediminas Aukščionis (iki 65 kg) šešioktfinalyje 0:4 neprilygo latviui.

Į OLIMPINIUS VANDENIS – SU PASITIKĖJIMO BURE

BURIUOTOJA VIKTORIJA ANDRULYTĖ BIRŽELIO VIDURYJE IŠKOVOJO DIDŽIAUSIĄ SAVO KARJEROS TROFĖJŲ – PASAULIO TAURĘ. ŠI PERGALĖ SU KAUPU PRIPILDĖ BURIUOTOJOS PASITIKĖJIMO TAURĘ PRIEŠ PASAULIO ČEMPIONATĄ.

LINA DAUGĖLAITĖ

V.Andrulytė – viena geriausių pasaulyje „Laser Radial“ buriuotojų

Paskutinėmis pavasario dienomis pajėgiausia Lietuvos buriuotoja 27-erių Viktorija Andrulytė stojo į kovą su varžovėmis ir Atlanto vandenyne Europos čempionate, kuris vyko Portugalijoje. Žvelgiant į pliką rezultatą – 37 vieta tarp „Laser Radial“ klasės buriuotojų – čempionatas, regis, jai nenusisekė.

Vis dėlto pati buriuotoja pasirodymu liko patenkinta, nors rezultatas – vienas prasčiausių, pasiektų Europos čempionatuose per jos karjerą.

„Sąlygos buvo jūrinės, kokiomis mes praktiškai neburiuojame. Galima sakyti, tai buvo mano pirmosios tokios varžybos, kai buvo tokia didelė srovė, didžiulės pailgos bangos. Tad pasirodymą vertinu gerai, nes mes neturime kur tokiomis sąlygomis treniruotis. Tikslas buvo patekti į aukštinį laivyną ir ten kuo geriau plaukti. Vieną plaukimą finišavau

trečia, tad iš principo džiaugiuosi“, – motyvus, kurie paaiškina nuotaikas ir Atlanto vandenyse pasiektą rezultato vertę, dėsto Viktorija.

KARŠTAS BIRŽELIS

Europos čempionatą Portugalijoje galima vadinti gera treniruote prieš pasaulio pirmenybes, kurios liepos mėnesį vyko Japonijoje. Mat jame varžėsi ne tik europietės, bet ir buriavimo sporto meistrės iš viso pasaulio – paskutinėmis pavasario dienomis į Porto miestą buvo sugužėjusios visos pajėgiausios buriuotojos, tik europietėms buvo atskira Europos čempionato įskaita.

Iškart po varžybų Porte Lietuvos buriuotoja dalyvavo finaliniame Pasaulio taurės etape Prancūzijos uostamiestyje Marselyje, o jam pasibaigus į viršų kėlė pagrindinį trofėjų – pasaulio taurę. Džiaugus

6

PERGALĖS

Pasaulio taurės finaliniame etape Marselyje lietuvė laimėjo net šešis iš devynių plaukimų.

V.Andrulytės triumfas finaliniame Pasaulio taurės etape

TOKIJAS 2020

KELIALAPIS

Viktorija Andrulytė pasiekė svarbiausią tikslą liepos 24 d. pasibaigusiame „Laser Radial“ jachtų klasės pasaulio čempionate Japonijoje – iškovojo olimpinį kelialapį. Paskutiniuose – dešimtametame ir vienuoliktame – plaukimuose finišavusi trečia, galutinėje įskaitoje ji užėmė antrą vietą tarp tų šalių, kurios kovoję dėl dešimties bilietų į Tokijo žaidynes, sportininkų. Bendrojoje čempionato įskaitoje mūsų šalies sportininkė buvo 28-ta tarp 111 buriuotojų iš 49 valstybių. Olimpinėse žaidynėse vienoje jachtų klasėje varžysis po vieną šalies atstovą arba įgulą.

mas, pasitikėjimas, varžovių pagarba ir šuolis reitingo lentelėje – po šios pergalės iš 15 vietos lietuvė pakilo į septintąją.

„Man ši taurė duoda labai gerą psichologinį jausmą prieš pasaulio čempionatą. Mano tikslas buvo užtikrintai išlošti prieš medalių plaukimą. Tą pavyko padaryti, turėjau 18 taškų pranašumą. Norėjau maksimaliai gerai plaukti visus etapus. Dėl savęs. Kiekvieną plaukimą. O ne tik laimėti finalą. Tai prideda didelio pasitikėjimo prieš pasaulio čempionatą“, – prisimindama Pasaulio taurės varžybas sako buriuotoja, o mintimis jau skrieja į pasaulio čempionatą, kuriam ir ruošėsi tuo metu, kai kalbėjomės, Nidoje.

Marselyje lietuvė laimėjo net šešis iš devynių plaukimų. Paskutinis medalių plaukimas dėl prastų oro sąlygų buvo atšauktas. V.Andrulytė surinko 10 baudos taškų (atmetus prasčiausią rezultatą) ir užtikrintai aplenkė antrą vietą užėmusią baltarusę Tatjaną Drozdovskają (28 baudos taškai). Trečia liko kroatė Elena Vorobeva (30 baudos taškų). Šioje klasėje varžėsi aštuonios buriuotojos.

Marselyje, iš kurio Viktorija parsivežė didžiausią savo karjeros trofėjų, sąlygos kovoti dėl taurės buvo sudėtingos. Bet, kaip sako pati buriuotoja, kuo sunkiau, tuo jai geriau. Gal todėl jai ir patinka buriuoti šiame Prancūzijos mieste, kuriame, beje, 2024 m. vyks Paryžiaus olimpinis žaidynių regata.

„Marselyje buvau trečią kartą. Praėjusiais metais Pasaulio taurės finale čia likau ketvirta – po fotofinišo paaiškėjo, kad pralaimėjau dėl bronzos. Esu dalyvavusi ir Europos taurės varžybose prieš penkerius metus. Sąlygos čia man labai patinka. Šįkart buvo net kelių skirtingų kryptų vėjas, skirtingų bangų – skyrėsi ir jų dydis, ir ilgumas. Sąlygos tokios, kad reikia ne šiaip plaukti, bet ir mąstyti. Po pirmojo plaukimo buvau penkta, po to treneris ant

manęs pyktelėjo, susigriebiau ir pradėjau laimėti plaukimus.

Labiausiai džiaugiuosi plaukimu, per kurį pūtė didesnis nei 35 mazgų vėjas – viršijantis ribą, dėl to vėliau išsiuntė visus į krantą. Laimėjusi tą plaukimą džiaugiausi labiau, negu laimėjusi visą regatą, nes man labiau patinka vėjas iki 15 mazgų arba tada jau didesnis nei 25, kai sąlygos visoms pasidaro vienodos ir tada jau lemia technika. Esu ganėtinai lengvo svorio, todėl man stiprus vėjai nėra palankūs. Nebent vėjas labai sukinėjasi, tada galima atsiolti, bet jeigu varžomasi vien greičiu, man sunkiau. Tada patogiausios sunkesnėms sportininkėms“, – niuansus dėsto V.Andrulytė.

ATOKVĖPIS NIDOJE

Po Pasaulio taurės finalo V.Andrulytė savo bures išskleidė Nidoje. Čia ji ir treniravosi, ir išsėjos prieš pasaulio čempionatą bemaž iki pat birželio pabaigos.

„Ši stovykla greičiau atokvėpio, kad galva pailsėtų ir kartu nepamirščiau įgūdžių. Dirbam sunkiai, bet reikia ir galvą praušinti. Tokią stovyklą visada renkamės prieš pasaulio čempionatus – atsipalaidavimą deriname su darbu. Visada gerai prie jūros, man patinka Nidoje“, – sako Viktorija.

Buriuotoja, kuri per metus mažiausiai šešis mėnesius praleidžia buriuodama toli nuo Lietuvos, neslepia, kad būdama toli labiausiai pasiilgsta namų.

„Namų ramybės, su draugais leidžiamo laiko, laiko sau irgi labai pasiilgsti, nes ten jo tiesiog neturi – nuo ryto iki vakaro dirbi“, – pasakoja Viktorija, kuri laisvalaikiu mėgsta važinėti riedučiais ir veikti tai, kas susiję su fizine veikla. Ji neslepia, kad mėnesiai užsienyje – itin sunkūs. Ir emociškai, ir fiziškai.

„Toli nuo namų sunku, bet mes neturime sąlygų namie treniruotis visus metus“, – sako buriuotoja.

V.Andrulytė tiki savo jėgomis

Atskivėpusi Nidoje po to dar dešimt dienų ji praleido gimtajame Kaune, prieš pakeldama sparnus į Japonijos miestą Sakaiminatą, kuriame liepos 17–24 d. vyko pasaulio čempionatas.

OLIMPINĖ KARŠTINĖ

Šių metų pasaulio čempionate buriuotojos kovos ne tik dėl pasaulio čempionės vardo ir garbės, bet ir dėl olimpinio kelialapio. Praėjusiais metais olimpinis kelialapis jau išsidalijo 18 šalių, čempionate Japonijoje teisę dalyvauti olimpinėse žaidynėse įgis dar dešimties valstybių atstovai. Pirmoji atranka vyko per praėjusių metų pasaulio pirmenybes Danijoje. Deja, tame čempionate V.Andrulytė užėmė tik 46 vietą – tai vienas prasčiausių pasirodymų per karjerą.

„Praėjusiame čempionate buvo tikslas iškovoti kelialapį, mus būtų tenkinusi ir paskutinė vieta, kuri ji gauna, o dabar tikslas – iškovoti kelialapį ir pasiekti kuo geresnį rezultatą“, – atskleidžia buriuotoja.

Pasaulio čempionatas – dar ne paskutinė galimybė nugriebti bilietą į Tokiją, bet niekas nenorėtų olimpinio kelialapio medžioklės atidėti iki olimpinio metų, kai europiečiams bus surengta paskutinė atranka ir joje bus kovojama dėl paskutinių dviejų kelialapių.

Pasaulio čempionatas vyko visai priešingoje pusėje, negu yra Eno sala (*Eno-shima*), kur po metų rinksis pajėgiausi pasaulio buriuotojai kovoti dėl olimpinio čempiono titulo. V.Andrulytė į pasaulio čempionatą išvyko anksčiau, kad priprastų ir prie laiko skirtumo, ir prie vietinių sąlygų.

Apie pasaulio čempionato vietą ir buriavimo sąlygas jose prieš išvykdamą Viktorija nedaug tegalėjo pasakyti – ten ji dar neburiavo: „Kiek teko matyti, ten visko gali būti – ir daug vėjo, ir mažai. Nieko nežinau, nei kaip ten su srovėmis. Kai nuvyksim, pamatysim.“

Kokios sąlygos Lietuvos buriuotojai labiausiai patinka? Kad būtų kuo įvairesnės. „Ir kad vėjas sukintųsi, reikėtų ir pagalvoti, ir kad srovė būtų. Labai gerai, kai yra kažkokia srovė, kai ji tam tikrose vietose skirtinga. Man patinka sudėtingos sąlygos, kai lemia ne tik greitis, bet ir taktika būna įvairesnė“, – dėsto Viktorija.

Japonijoje laiko reikės priprasti ir prie laivo. Pasaulio čempionate visos sportininkės buriuoja vienodais laivais, kuriuos parūpina organizatoriai, kad

visiems dalyviams būtų vienodos sąlygos. Laivas dažniausiai paskiriamas burtais. Tokia tvarka ir olimpinėse žaidynėse. Tad laivui prisijaukinti kartais prireikia ir savaitės.

Beje, Europos čempionate, į kurį sportininkės vyks su savo laivais, Viktorija išbandė naują laivą.

„Portugalijoje jo dar nebuvo, paleidusi“ (pripratusi – aut. past.). Gal tik Marselyje išjudinau. Anksčiau plaukiojau su australiškais laivais, o dabar turiu anglišką. Tad man apskritai prie kitokios laivo formos reikėjo priprasti“, – apie pasikeitimus pasakoja buriuotoja.

LŪKESČIŲ NAŠTA

Po to, kai Gintarė Volungevičiūtė iš olimpinio Kinijos vandens parplukdė sidabro medalį, lietuvių susidomėjimas šia sporto šaka, o kartu ir lūkesčiai išaugo.

Sulig kiekviena diena didėjančią lūkesčių naštą jaučia ir Viktorija. Tačiau to ji nesureikšmina ir tiki savo jėgomis.

„Ruošėmės, treniravomės. Ir asmeninis gyvenimas buvo primirštas. Vykstame su gera emocija, kad iškovotume kelialapį. Nesinori net galvoti, kad nepavyks. Faktas, kad tikiesi geriausio rezultato. Ir treneris akcentuoja, kad ne tik kelialapį iškovoti, bet ir rezultato gero reikia. Ir man, ir draugams, ir valdžiai. Kiekvienas sportininkas žino, ką gali bei turi padaryti, ir to eina“, – sako buriuotoja.

Viktorija pasiryžusi eiti iki galo. Iki olimpinio žaidynių, o ten – ir toliau. Lygindama, kaip jautėsi prieš Rio olimpines žaidynes, į kurias kelialapį Lietuvai pelnė būtent ji, ir dabar, sako, jog ketveri metai pridėjo daug patirties ir iš to kylančio pasitikėjimo.

„Tada, manau, olimpinėse žaidynėse būčiau tik patirties pasisėmusi. Aišku, rezultato norisi kuo geresnio, bet tada dar negalėjau pretenduoti į trejetuką, tai faktas. Apskritai prieš Rio žaidynes man buvo tik antras pasaulio čempionatas ir pati pirmoji atranka, kurioje bandžiau iškovoti kelialapį. Ganėtinai žalia buvau, spirgėjau, tada irgi daug ir sunkiai dirbam. Giliai širdyje tikėjau, kad iškovosiu olimpinį kelialapį, bet buvo toks netikrumas – gal pavyks, gal nepavyks. O dabar vykstame iškovoti kelialapį, kad dalyvautume olimpiadoje. Dalyvautume dėl rezultato, ne dėl patirties. Per tuos ketverius metus patobulėjau, įgijau daug patirties, reitingų varžybose rezultatas yra – pasitikėjimo daugiau“, – drąsiai į ateitį žiūri buriuotoja.

”
IR KAD VĖJAS SUKINĖTŪSI, REIKĖTŪ IR PAGALVOTI, IR KAD SROVĖ BŪTŪ. LABAI GERAI, KAI YRA KAŽKOKIA SROVĖ, KAI JI TAM TIKROSE VIETOSE SKIRTINGA. MAN PATINKA SUDĖTINGOS SĄLYGOS, KAI LEMIA NE TIK GREITIS, BET IR TAKTIKA BŪNA ĮVAIRESNĖ.

VIKTORIJA ANDRULYTĖ

ANTRŲJŲ EUROPOS ŽAIDYNIŲ MINSKE AIDAI

1

6

7

Vytauto Drangino ir Kipro Štreimiko nuotr.

6. Dviratininkų S.Krupekaitės ir M.Marozaitės triumfas

7. R.Tvorogalo suktukas

8. Lengvaatletis R.Saulius prieš 110 m barjerinio bėgimo startą

9. Šuolininko į aukštį A.Glebausko žvilgsnis

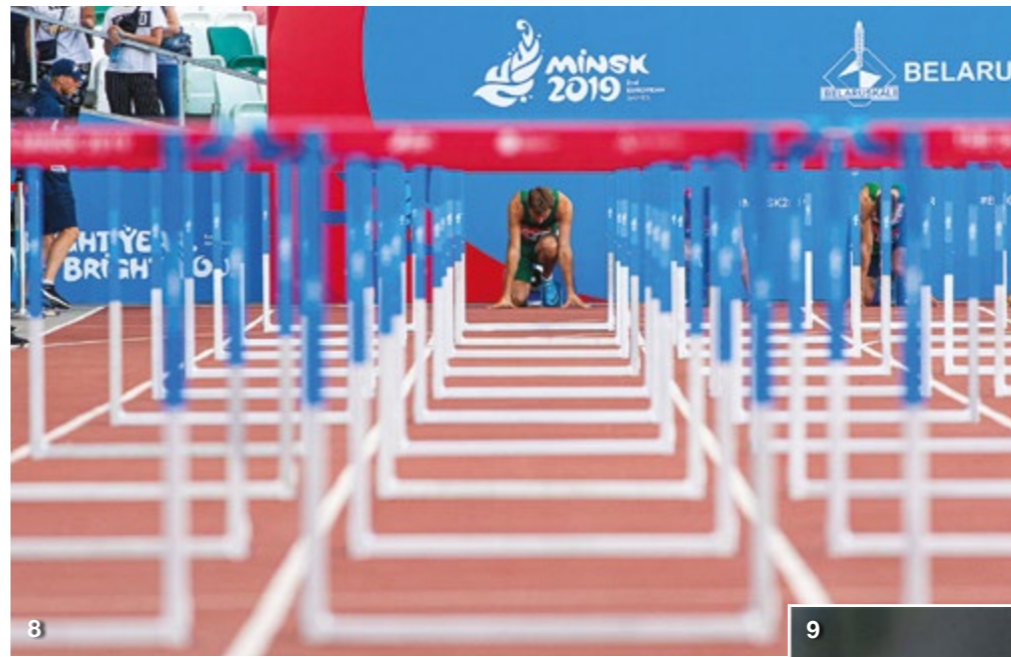
10. Žaidynių uždarymo linksmybės

2

3

8

5

1. Žaidynių atidarymo saljutai

2. Stalo teniso varžybose

3. Šaulė A.Bogdanova

4. Misijos vadovas E.Petkus ir misijos darbuotojos A.Vanagienė ir V.Vencienė

5. Baidarininkų finišas

4

10

9

DAUGIAU NEI TRENERIS

JIE – AUKŠČIAUSIO LYGIO PROFESIONALŪS TRENERIAI, NET KARŠČIAUSIAIS VARŽYBŲ MOMENTAIS SUGEBANTYS ŠALTAKRAUJIŠKAI RASTI RACIONALŲ SPRENDIMŲ, GALINTŲ NULEMTI AUKLĒTINIO SĖKMĘ. TAČIAU KAI KURIŲ AUKLĒTINIŲ PASIRODYMAI JIEMS KELIA DAUG DIDESNĘ ĮTAMPĄ IR EMOCIJAS. NES TIE AUKLĒTINIAI – PATYS ARTIMIAUSI ŽMONĖS.

LINAS JAURYS

Vytauto Dranginio ir Kipro Štreimikio nuotr.

S.Krupeckaitė ir D.Leopoldas

Medardas ir Viktoras Stankevičiai

Inga ir Ugnius Timinskai

Olivia ir Solveiga Baleišytės

Keletą Lietuvos sportininkų, dalyvavusių Europos žaidynėse, į Minską atlydėjo ir patarimus dalijo treneriai, su kuriais atletai matosi kasdien ne tik per pratybas ar varžybas.

Vieną geriausių Lietuvos stalo tenisininkų Medardą Stankevičių treniruojantis ir per varžybas greta aikštės sėdintis jo tėvas Viktoras Stankevičius emocijas stengiasi tramdyti. Bet neslepia – jam ne visada pavyksta atskirti trenerio ir tėvo vaidmenų.

„Kai žaidžia Medardas, o ne kitas auklėtinis, reaguojau ne tik kaip treneris, emocijų būna tikrai daugiau“, – prisipažįsta.

Panašiai yra sakiusi ir kartu su Dmitriumi Leopoldu trekininkę Oliviją Baleišytę treniruojanti jos mama Solveiga Baleišytė. Ji pripažįsta, kad dukterį ugdyti ypač sunku: „Todėl, kad tai yra dukra. Treke labiau matau savo vaiką, o ne auklėtinę.“

D.Leopoldas pergalių link veda ir savo žmoną – Europos žaidynėse keirino rungties aukšą ir kartu su Migle Marozaitė komandų sprinto sidabrą iškovojusią Simoną Krupeckaitę. Pa-

tyrusi dviratininkė teigia, kad tai, jog ją treniruoja artimiausias žmogus, kartais kelia dvejopų emocijų.

„Kartais pagalvoju, kad jei treneris būtų kitas, kurio aš taip artimai nepažinočiau, nežinočiau, kiek įdeda širdies, savęs, gal būtų kiek lengviau, jei patirčiau nesėkmę. O dabar viskas susideda. Nusivylimas savimi, mintys, kad nuvili trenerį, nes žinai, kiek jis dirba, kiek iš tavęs laukia kiti. Tai sunkiai pakeliama“, – neslepia Europos žaidynių čempionė.

Bet S.Krupeckaitė priduria, kad vyras yra puikus treneris: „Jis labai daug supranta, daug mato, yra neįtikėtinai patyręs. Dažnai duoda tokių patarimų, kurių kartais kaip moteris nesupranti, nes vyras į tam tikrus dalykus žiūri kitaip. Tai labai padeda. Gerai, kai tu nebijai kalbėtis su žmogumi.“

Susidėlioti pratybų, varžybų, mokslų ir laisvalaikio grafiką šaulei Alisai Bogdanovai padeda jos tėvas, tituluotas stendinio šaudymo atstovas Germanas Bogdanovas, pratybų salę dukters patogumui įrengęs net namuose.

„Namie turime mini sporto salę, atliekame kardioreniruoatę, prisitraukimų. Kiekvieną dieną pradėdame nuo 30–40 minučių mankštos. Be išėiginių“, – pasakoja Alisos tėvas.

Paklaustas, kas labiau lemia šaulio sėkmę – talentas ar darbas, G.Bogdanovas nedvejoja: „Darbas, darbas ir dar kartą darbas. Turi nuolat gyventi su šautuvu ir lėkštėmis.“

Tėvas Kęstutis Vitkauskas treniruoja ir dziudo imtynininką, taip pat Kęstutį Vitkauską. O lengvosios atletikos sprinterio Kosto Skrabulio treneris – jo vyresnysis brolis Martas Skrabulis. Plento dviratininkė Rasa Leleivyte po finišo Minske, kur grupinėse lenktynėse iškovojo devintą vietą, pirmiausia apkabino savo vyrą – komandos masažuotoją Paolo Baldi.

Lankininkė Inga Timinskienė į Minską atvyko su ją treniruojančiu vyru Ugniumi. Kai tik turi laiko ir galimybių, U.Timinskas ir pats dalyvauja varžybose. Alytuje įsikūrę Timinskai ne tik patys čia treniruoja, bet ir moko kitus – klube „Žalioji lankas“ turi penkiolikos suaugusių šaulių grupę, keletą neįgaliausių lankininkų, būrelį vaikų.

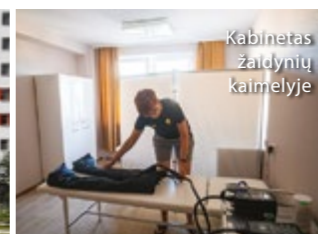
MEDIKŲ REPETICIJA

PENKI GYDYTOJAI, DU MASAŽUOTOJAI IR KETURI KINEZITERAPEUTAI. TOKIA BUVO LIETUVOS MEDIKŲ KOMANDA, PASIRENGUSI UŽBĖGTI UŽ AKIŲ GALIMIEMS EUROPOS ŽAIDYNĖSE MINSKE DALYVAUJANČIŲ MŪSŲ ŠALIES SPORTININKŲ NEGALAVIMAMS, O JEIGU JŲ NEPAVYKTŲ IŠVENGTI, KUO SKUBIAU PADARYTI VISKĄ, KAD PROBLEMAS NELIKTŲ.

Vytauto Dranginio ir Kipro Štreimikio nuotr.

Lietuvos rinktinės medikai Minske

Kabinetas žaidynių kaimelyje

Lietuviai atsivežė įvairios įrangos

„Kaip ir sportininkams, medikų komandai šios žaidynės dar yra savotiška repeticija prieš 2020 m. Tokijo olimpinės žaidynes. Mėginsime čia modeliuoti darbą, kuris lauktų kitų metų olimpiadoje. Todėl pagrindinė įranga, kurią čia vežamės, yra labai artima tai, kurią norėtume turėti Tokijuje. Aišku, čia sąlygos lengvesnės, nėra tolumo skrydžio, nėra karščio, drėgmės, kurie lauks Japonijoje. Bet ir gerai, kad modeliuojant darbą sąlygos kiek paprastesnės. Bandysime sužinoti, ko reikės vengti, ką padaryti kiek kitaip, kam daugiau dėmesio skirti. Be to, jeigu čia ko trūksta, nesunku greitai atsivežti iš Lietuvos. Tokijuje to jau negalėsime padaryti“, – keliaudamas į Minską teigė Lietuvos rinktinės vyriausiasis gydytojas Dalius Barkauskas.

Drauge su juo Minske darbavosi gydytojai Diana Baubiniėnė, Alma Kajėnienė, Mantas Ambraška, Tomas Vorobjovas. Sportininkams pasirengti startams ir greičiau atsigausti po varžybų, treniruočių padėjo kineziterapeutai Laura Gedminaitė, Jurijus Vaščėnkovas, Tomas Linksmuoelis, Spartakas Zastarskis, masažuotojai Paolo Baldi, Paulius Katinas. Kaimelyje buvo įsikūręs ir sporto psichologas Andrius Liachovičius.

Sportininkų kaimelyje, tiksliau, studentų bendrabutyje Čiurlionio gatvėje, Lietuvos delegacijai skirtuose aukštuose medikai turėjo net dvi erdvas patalpas, kuriose buvo po du kabinetus.

„Tokių gerų sąlygų senokai neturėjome“, – pripažino D.Barkauskas.

Tad medikų komandai buvo kur susidėti ir efektyviai naudoti visą atsivežtą įrangą: fiziooterapinį universalų aparatą, porą japonų gamybos portatyvinių ultragarso skirtingo stiprumo prietaisų – jie gana plataus spektro, gali efektyviai gydyti įvairias minkštųjų audinių traumas. Taip pat atsigaivimo procesus pagreitinančius limfodrenažo aparatus. Neturėjo ir atsivežtų ar vietoje gautų masažo stalių. „Turime ir labai universalų, visiems tinkamų „Compex“ prietaisų. Jie padeda sumažinti raumenų spazmus, skausmą, pagreitinti atsigaivimą po varžybų“, – aiškino vyriausiasis rinktinės gydytojas.

Paklaustas, ar daug darbo medikams buvo Minske, D.Barkauskas neslėpė: „Turėjome ką veikti. Niekada visi sveiki nebūna.“

NEWS >

01 JUL 2019

WINNER OF PHOTO CONTEST “ATHLETES IN ACTION” IS THE NOC OF LITHUANIA

Pergalę lėmęs kadras

FOTOGRAFO PERGALĖ

Iš Minsko Lietuvos delegacija grįžo ne tik su dviem aukso ir vienu sidabro medaliu, bet ir su laurais už geriausią Europos žaidynių metu užfiksuotą kadrą.

Komisija, sudaryta iš sportininkų ir Europos olimpinio komitetų spaudos atstovų, fotografijų konkurso „Athletes in Action“ nugalėtoju paskelbė „LTeam“ fotografą Kiprą Štreimikį ir jo užfiksuotą kadrą. Jame – po pergalės, lėmusios bilietą į ketvirtfinalį, triumfuojantis 3x3 krepšinio rinktinės narys Paulius Semaška.

Geriausią žaidynių nuotrauka buvo išrinkta atsižvelgiant į kompoziciją, pasakojamą istoriją, emociją, ryškumą, kokybę ir auditorijos reakciją.

Konkurse, kuris buvo surengtas socialiniame tinkle „Instagram“, balsuoti galėjo visi žaidynių dalyviai, teisėjai ir delegacijų nariai.

„LTeam“ fotografas K.Štreimikis

ČIUOŽIMAS NEPALEIDŽIA NĖ PER ŽINGSNĮ

LIETUVOS DAILIOJO ČIUOŽIMO SIELOS LILIJOS VANAGIENĖS RYŠKIAUSI PRISIMINIMAI SUSIJĘ SU ŽIEMOS OLIMPINĖMIS ŽAIDYNĖMIS, NORS JI PATI YRA IŠKOVOJUSI IR ŠUOLIŲ Į VANDENĮ VARŽYBŲ MEDALIŲ.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

L.Vanagienė su sūnumis Simu ir Povilu

Mūsų šalies dailių čiuožimą sunku įsivaizduoti be Lilijos Vanagienės – Lietuvos čiuožimo federacijos prezidentės, Lietuvos tautinio olimpinio komiteto viceprezidentės, nusipelnusios Lietuvos trenerės, aštuonis kart respublikos čempionės. Be to, penkerių žiemos olimpinė žaidynių dalyvio, pasaulio ir Europos čempionatų bronzinio prizininko Povilo Vanago mamos bei pirmosios trenerės.

Lilija, birželio 20-ąją jums sukako 70 metų. Kaip vertinate savo gyvenimo kelią? Kokie įvykiai labiausiai įstrigo?

Tikrai nesijaučiu, kad man septyniadešimt. Nors metų nemažai, tačiau anksčiau tiek daug, kiek dabar, nedirbdavau. Ypač daug darbų, susijusių su Tarptautine čiuožimo sąjunga ir Lietuvos čiuožimo federacija. Kartu gyveniname nemažai bendrų projektų, iš kurių labiausiai nuskambėjo

pasaulio jaunimo „Grand prix“ etapas „Amber Cup“ 2018 m. Kauno „Žalgirio“ arenoje, apie kurį dar ir dabar sklendo itin geri atsiliepimai.

Esu ir LTOK viceprezidentė. Kai 2012-aisiais buvau išrinkta į Vykdomąjį komitetą, man tai buvo nauja patirtis. LTOK turi labai gerą aurą, ten dirba puikūs žmonės. Nuo 2012-ųjų matau didžiulius pokyčius, į LTOK imta dirbti naujų, veiklių, motyvuotų bei jaunų žmonių. Jie dirba šauniai, įgyvendina įvairiausių projektus su jaunimu, rengia puikius trenerių kursus. Džiaugiuosi, kad prie LTOK vairo – energija trykštanti olimpinė čempionė Daina Gudžinevičiūtė.

Patį didžiausią įspūdį paliko pirmosios nepriklausomos Lietuvos 1992 m. Albervilio žiemos žaidynės, kai kone paskutinę minutę įšokome į nuvažiuojantį traukinį.

Patys gražiausi mano gyvenimo metai susiję su sūnumi Povilu. Stebėjau jo pasirodymus ir Lilehamerio, Nagano, Solt Leik Sičio bei Turino olimpinėse žiemos žaidynėse.

Liūdniausias momentas, kai tada 27-erių Deividas Stagniūnas po Sočio olimpinė žaidynių 2014-aisiais baigė sportuoti. Buvo įdėta daug jėgų siekiant gauti Lietuvos pilietybę jo partnerei Isabellai Tobias. Turėjome didelių planų. Po žaidynių pasaulio čempionate jie buvo penkiolikti – pakilo dviem vietomis aukščiau nei Sočyje.

Čiuožėjai galėjo dalyvauti dar dviejose olimpiadose, tačiau atsinaujinus senai traumai gydytojai Deividui uždraudė toliau sportuoti. Atsigavusi po šalto dušo tariau sau, kad kitoms olimpinėms žaidynėms išugdysime naują porą.

Džiaugiuosi, kad pavyko išugdyti ne vieną pajėgią porą, o dvi. Viena iš jų vos nepateko į Pjongčangą. Tada Saulius Ambrulevičius su savo partnere Allison Reed iš JAV liko pirmi už brūkšnio.

Ar vis dar dirbate žiemos sporto mokykloje „Baltų ainiai“ čiuožimo trenere?

Nuo šių metų kovo 1-osios jau nedirbu, nes vieni mano auklėtiniai baigė aktyvųjį sportą, o kiti yra išvykę. Mano, kaip trenerės, karjera baigėsi, tačiau nuolat dalyvauju stipriausių Lietuvos čiuožėjų treniruotėse, jiems patariu, esu lyg jų psichologė.

Kodėl pasirinkote tokią nepopuliarią Lietuvoje sporto šaką – dailių čiuožimą?

Gimiau ir užaugau Kaune prie Ažuolyno, ten žiemą praleisdavau visas dienas nuo ryto iki vakaro. Ypač mėgau slidinėti ir čiuožti. Nuo mažens

gerai čiuožiau. Kai „Kauno dienoje“ perskaičiau trenerės Marijos Daugėlaitės skelbimą, kviečiantį lankyti dailiojo čiuožimo pratybas, aš, tada aštuonmetė, ten ir užsirašiau.

Kartu su dailiuoju čiuožimu mano sportinėje karjeroje buvo ir šuoliai į vandenį, esu tapusi šuolių nuo 10 m bokšto Lietuvos jaunučių čempionė. Tuo pat metu gana ilgai lankiau ir čiuožimą, ir šuolius į vandenį. Abi sporto šakos sekėsi gerai.

Vasarą Trakuose būdavo rengiamos šuolių į vandenį treniruočių stovyklos, vykdavo varžybos. Ilgainiui netgi savo auklėtinius čiuožėjus išmokiau šokinėti nuo 5 m bokšto ir 3 m trampolino – už tai dėkinga treneri Ritai Makauskienei.

Lilija, ko apie jus dar nežinome?

Gal to, kad išsiskyrusi su vyru gydytoju Povilu Vanagu sūnus – Povilą ir Simą – nuo dvylikos ir septynerių auginau viena. Gal mažai kas žino, kad Poviliukas pradėjo čiuožti nuo trejų. Tada treniravau keturias čiuožėjų grupes. Sūnus buvo ypač nevalgus, todėl norėdama, kad jis pajudėtų, vesdavau jį čiuožyklą ir įduodavau kėdę į rankas. Taip už jos laikydamasis jis išmoko čiuožti. Dabar juokaudama sakau, kad kėdė buvo pirmoji jo partnerė.

Taip Povilas treniruotėse su manim praleido trejus metus. Sulaukęs šešerių pareiškė, kad nori dalyvauti varžybose. Tose varžybose ir supratau, kad tai reto talento vaikas.

Mažai kas žino, kad mano tėtis, tuometis „Atramos“ gamyklos tiekimo skyriaus viršininkas Algirdas Žalys, suorganizavo savo draugus, tokius pat išprotėjusius sporto entuziastus kaip ir jis, bei visuomeniniais pagrindais prisidėjo prie dirbtinio ledo čiuožyklos įrengimo Kauno radijo gamyklos teritorijoje.

Viena gamykla nupirko kompresorių, kita vamzdžių, trečia – fermų. 1976-aisiais liepos 1-ąją septintą valandą ryto buvo iškilmingai atidaryta pirmoji Lietuvoje dirbtinio ledo čiuožykla, kurioje per metus buvo galima treniruotis šešis septynis mėnesius.

Tada juostelę perkirpo tuometis Kauno sporto komiteto pirmininkas Pranas Majauskas, o per parodomąsias varžybas ankstų rytą šoko ir mano šešerių Poviliukas.

Tėtis mirė 1997 m. rugsėjį, būdamas 75-erių, o po pusmečio 1998 m. vyko Nagano žiemos žaidynės. Kaip dabar atsimenu, tada tėtis išprašavo, kad Nagane jo anūkas patektų į dešim-

Iš kairės: D.Kizala, L.Vanagienė, A.Reed, S.Ambrulevičius

tuką, nes Lilehameryje su Margarita Drobiazko jie buvo dvylikti. Tėčio žodžiai išsipildė: Povilas su Margarita užėmė aštuntą vietą.

Didelio meistriškumo sportininkas buvo ir mano brolis Rimgaudas Žalys, kuris pirmasis Lietuvoje į aukštį peršoko du metrus. Po to jis aktyviai dalyvavo veteranų pasaulio lengvosios atletikos bei krepšinio čempionatuose, pelnydavo medalių. Tačiau ir Rimgaudo jau nebėra tarp gyvųjų.

Jaunesnysis sūnus Simas, 10-metė anūkė Kotryna ir 23-ėjų anūkas Simonas gyvena Amerikoje. Simonas jau augina sūnų Mykoliuką.

Sūnūs gyvena svetur. Ar namie nesijaučiate vienišai?

Apie vieatvę nėra kada galvoti, nes mano antrasis vyras – dailusis čiuožimas. Jis manęs jau daug metų nėra per žingsnį nepaleidžia.

Išliko gražūs ryšiai su pirmuoju vyru ir vaikų tėvu Povilu. Su juo pasimatome per sūnaus organizuojamus ledo šou, susiskambiname.

Ar kada nors turėsime tokį didelio meistriškumo šokėją, kaip jūsų sūnus Povilas?

Parodys gyvenimas. Daug tikiuosi iš trečią sezoną kartu šokančių ir dailiam čiuožimui atsidavusių Sauliaus Ambrulevičiaus ir Allison Reed. Jie turi tikslą, yra motyvuoti, tiki, kad gali toli nueiti.

Dailusis čiuožimas – sudėtingas sportas. Atrodo, mažytės mergaitės yra labai perspektyvios, tačiau kai jos pradeda bręsti, prasideda problemos. Šiandien labai džiaugiuosi, kad

2022 m. Pekino olimpinėms žaidynėms Lietuvoje pirmą kartą rengiasi ir penkios pavienio čiuožimo atstovės. Jeigu pavyktų iškovoti kelialapį, tai būtų viena mano įgyvendintų svajonių. Būtų atvertas naujas Lietuvos dailiojo čiuožimo istorijos puslapis, nes olimpinėse žaidynėse iki šiol dalyvavo tik mūsų šokėjų poros.

Laukia ypač sunki ir sudėtinga olimpinė atranka. Dažnai už borto lieka stiprūs čiuožėjai, pasaulio čempionatų finalininkai. Į olimpinės žaidynės patenkta tik 24 šokių poros ir tik 30 pavienio čiuožimo atstovų

Iki šiol nuo mūsų vis nusigręždavo fortūna: prieš Turino olimpinės žaidynės pirmasis už brūkšnio liko Aidas Reklis, prieš Sočio – Inga Janulevičiūtė, prieš Pjongčango – S.Ambrulevičius su partnere. Trejos olimpinės žaidynės – tai dvylika kruopštaus darbo metų.

Jūsų gyvenime egzistuoja tik dailusis čiuožimas ar atrandate laiko ir kitokiai veiklai?

Jeigu turiu laisvo laiko, mėgstu šeiminkauti virtuvėje. Visada laikiu atvykstančių savo vaikų bei anūkų, juos vaišinu pačios gamintais skanėstais. Savaitgalius praleidžiu sode – žolės pjovimo nepatikiu niekam.

Esu labai laiminga, kad dar turiu mamą, kuriai šių metų lapkritį sukaks 95-eri.

Nebeliaika laiko kokiame nors sveikatingumo klube pasistiprinti savo sveikatą. Galvoju, kai baigsiu visus darbus, tada užsiimsiu savimi. Kol kas jaučiuosi gerai, nevartuju jokių tablečių, nors kartais ir paskauda stuburą.

”

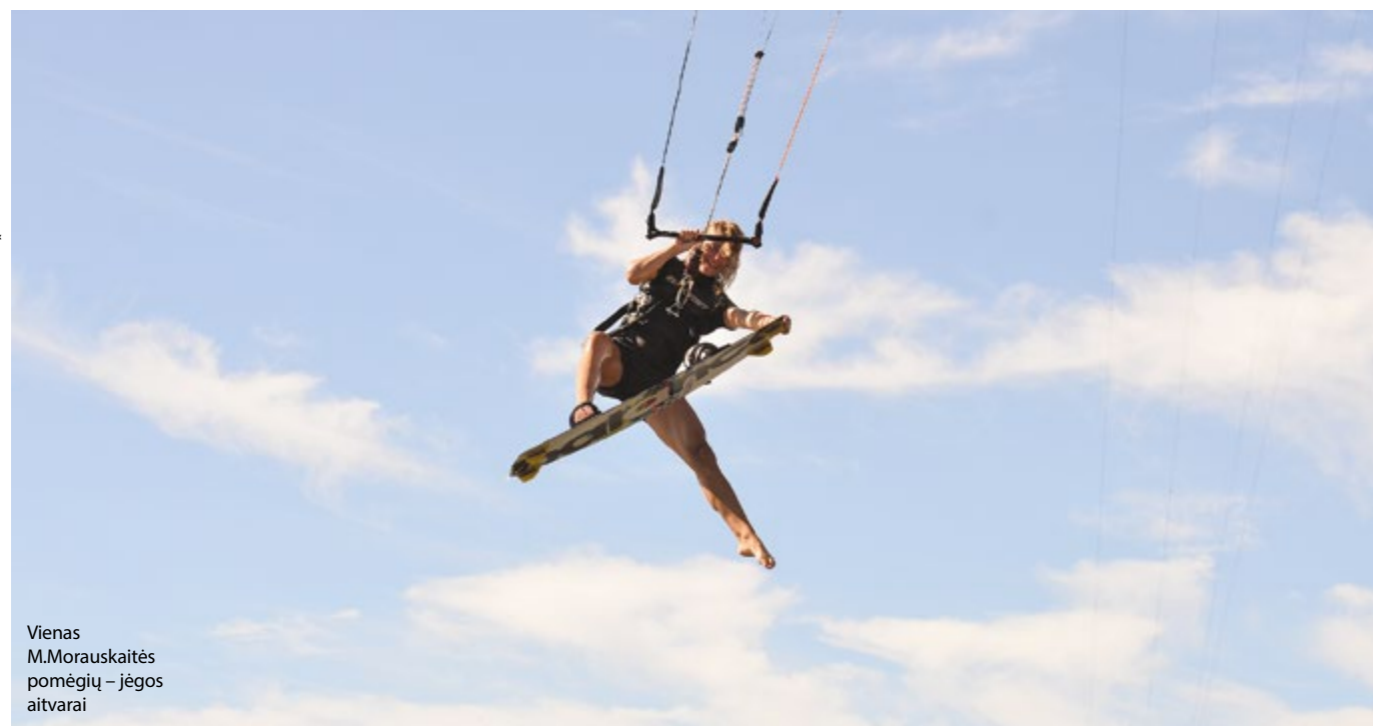
APIE VIENATVĘ NĖRA KADA GALVOTI, NES MANO ANTRASIS VYRAS – DAILUSIS ČIUOŽIMAS. JIS MANĖS JAU DAUG METŲ NĖ PER ŽINGSNĮ NEPALEIDŽIA.

MAIŠTAS PRIEŠ RUTINĄ

EKSTREMALŪS, LEIDŽIANTYS GALVĄ IŠVĖDINTI VĖJUI, RAMINANTYS NERVUS, DŽIUGINANTYS SKRANDĮ, MUZIKALŪS, KŪRYBIŠKI – TAI ŽINOMŲ SPORTININKŲ POMĖGIAI, KURIE JIEMS LEIDŽIA BENT TRUMPAM IŠTRŪKTI IŠ ĖRIEZTOS SPORTINĖS RUTINOS.

INGA JARMALAITĖ

Vytauto Dranginio, Kipro Štreinikio, asmeninių albumų nuotr.

Vienas M.Morauskaitės pomėgių – jėgos aitvarai

Du kanojininkai – 22 metų Vadimas Korobovas ir 19-metis Ilja Davidovskis, 20-metė treko dviratininkė Olivija Baleišytė ir trys 23-ųjų metų lengvaatlečiai: Rapolas Saulius, Modesta Justė Morauskaitė ir Martynas Vrašinskas. Kuo jie užsiima palikę kanojas, treką, stadioną?

LAISVALAIKIU TINKA VANDUO

Europos jaunimo iki 23 m. čempionas kanojininkas Vadimas Korobovas šiltuoju sezonu didžiąją dienos dalį praleidžia treniruodamasis vandenyje. O laisvadienį, kuris paprastai būna tik sekmadieniais, dažnai vėl skuba ten, kur šlapia. Pavyzdžiui, vasarą į vandenlenčių parką.

„Laiko pomėgiams turiu tik tada, kai būna laisva diena, nes po treniruočių nelabai pasimėgausi, jėgų nėra, o vakarais ir poilsio reikia. Dabar vasarą nuvažiuoju į vandenlenčių parką – labai patinka. Pavyzdžiui, vykdamas namo į Visaginą užsuku į Zarasuose esantį „Wake inn“ vandenlenčių parką. Yra jų ir Vilniuje, bet Zarasuose už tą pačią kainą galima pavažinėti ilgiau“, – pasakoja V.Korobovas.

Vandenlenčių parką vasaromis pamėgusi ir lengvaatletė, 400 m bėgikė Modesta Morauskaitė. Šiomet vandenlenčių sezoną ji suspėjo atidaryti prieš pat Europos žaidynes, kai iš Ispanijos, kurioje treniruojasi, buvo kelioms dienoms grįžusi į Lietuvą. Skrie-

dama ant vandens leidžia mintims atsipalaiduoti, pabūti toliau nuo stadiono.

„Svarbiau ne fizinis, o psichologinis poilsis, bent minimalus atotrūkis nuo treniruočių rutinos“, – sako Modesta, kuriai treneris po Europos žaidynių dar leido kelias dienas pailsėti. Per tą laiką bėgikė pasistengė nušauti tris zuikus: vyko į jėgos aitvarų sostinę Svencelę, pabendravo su vasaromis ten apsisojančia savo šeima ir paplaukiojo su jėgos aitvarais, bėgimo reikalus palikusi ant kranto.

„Ten perkraunu savo psichologiją iš naujo. Kitaip tariant, „refrešinu“, – savijautą kompiuteriniais terminais apibūdina bėgikė. – Jėgos aitvarų sportas, vėjas, vanduo geriausiai grąžina mano sielą atgal į gerąją būseną, į euforiją, kai vėl norisi grįžti ir sunkiai treniruotis.“

TEKO APSISPŖĘSTI

V.Korobovas paauglystėje su bendraamžiais mėgo lakstyti BMX dviračiu. Nors irklavo nuo pirmos klasės, iš pradžių jį buvo įsodinę į baidarę, o į ją Vadimas rimtai nežiūrėjo. „Baidarę lankiau nerimtai ketverius ar penkerius metus. Kai perėjau į kanojų irklavimą, tada jau rimtai pradėjau sportuoti“, – prisipažįsta.

Su BMX dviračiu važinėti sekėsi neblogai, patiko ir kanoja, bet vienas pomėgis ėmė kitam trukdyti. „Su dviračiu nuolat nusidaužydavau kojas, kelius, bet

”

NEGALI APSIKAMŠYTI PAGALVĖMIS IR GULĖTI LOVOJE. REIKIA GYVENTI GYVENIMĄ, DARYTI TAI, KAS TAVO ŠIRDŽIAI MALONU.

MODESTA MORAUSKAITĖ

patikdavo laisvės pojūtis, kuris apimdavo su draugais važinėjant. Susirinkdavome ir bandydavome įvairius triukus – nušokti nuo kliūtis, ore apsisukti ir panašiai“, – smagias paaugliškas šėliones prisimena Vadimas.

Blogiausia būdavo, kai lakstydamas dviračiu susitrenkdamas kelį ir negalėdamas priklaupęs kanojos irkluoti. Neišvengiamai artėjusį apsisprendimą pankstino eilinė trauma – vieną kartą labai stipriai susižeidė kelį ir per sezono įkarštį gal du mėnesius negalėjo lipti į kanoją.

„Reikėjo apsispręsti. Pasirinkau kanoją ir iki šitos dienos nesigailiu. Po poros metų ėmiau gauti minimalią stipendiją, daugiau sužinojau apie olimpinės žaidynes, atsirado svajonė į jas patekti. Žiūrint į perspektyvą ir galimybę gyventi iš sporto, daugiau šansų atrodė išgyventi būnant kanojininku nei BMX dviratininku“, – lemtingus argumentus dėsto kanojas pasirinkęs V.Korobovas.

EKSTREMALI ŠEIMA

M.Morauskaitės tėtis – ekstremalaus sporto gerbėjas, todėl Modestą nuo vaikystės supo įvairios lentos: pradedant riedlente ir baigiant snieglente. Būdamas paauglė rimčiau susidomėjo snieglenčių sportu, dalyvavo varžybose, bet atėjo metas rinktis – lengvoji atletika ar snieglentė.

Brolis Motiejus Morauskas, 2019 m. Europos jaunimo žiemos olimpiame festivalyje pelnęs sidabro medalį, liko su snieglentėmis, o Modesta tapo lengvaatlete. Beje, 15-metė M.Morauskaitė 2011 m. Europos jaunimo olimpiame festivalyje (tokiame pačiame kaip jos brolis Motiejus, tik vasaros) iškojo 400 m bėgimo aukšą.

Modesta prisipažįsta, kad daugiau nei šešeriais metais jaunesnis brolis ganėtinai seniai ją aplenkė visose su lentomis susijusiose sporto šakose ir galėtų pamokyti įvairių triukų.

„Lentos visada buvo mano gyvenime ir iš jo nedings, juk tai mano hobbis, kuriam skiriu laiko, kai tik jo turiu. Bet aš manau, kad lengvoji atletika – teisingas pasirinkimas. Daug kas klausia, kodėl būtent lengvoji atletika, kodėl 400 m bėgimas. Net nežinau. Lengvoji atletika mane žavėjo nuo pat vaikystės. Žiūrėdavau Europos, pasaulio čempionatus, žaidynes. Bėgikės atletiškos, grakščios – tuo sužavėjo bėgimas“, – kodėl snieglentės liko pomėgis, o bėgimas tapo pagrindine veikla, pasakoja M.Morauskaitė.

Ar neapninka mintys, kad tąkart paauglystėje blogai apsisprendė? Oi, būna, neslepia Modesta, ypač kai ateina sunkios treniruotės. Tada aršiausios vidinės kovos vyksta.

„Ant vieno peties sėdintis žmogeliukas sako, ką tu čia darai, kodėl pasirinkai šią sunkią distanciją, juk galėjai pasilikti su snieglente, tai būtų ir pomėgis, ir sportas. Bet po sunkių išgyvenimų atėję rezultatai atperka šias vidines kovas ir kiekvienąkart džiaugiuosi pasirinkusi lengvąją atletiką“, – sako bėgikė.

APIE LAIKĄ IR RIZIKĄ

Ar M.Morauskaitės treneris Rafaelis Blanqueras Alcantudas žino apie visus savo auklėtinės ekstremalius pomėgius, o gal ką nors bėgikė nutyli, kad treneris ramiau miegotų?

V.Korobovas

„Treneris viską žino. Bet jis taip pat žino, kad turiu galvą ant pečių ir žinau, ko noriu. Jis manimi pasitiki, aš pasitikiu juo, o abipusis pasitikėjimas trenerio ir atleto santykiams yra labai svarbus“, – sako Modesta.

Kaip rodo M.Morauskaitės pavyzdys, tarp ekstremalių pomėgių ir rimtų traumų nebūtinai galima dėti lygybės ženklą. Lėkdama su snieglente Modesta buvo susilaužiusi abi rankas, bet tai įvyko ne vienu metu – šias traumas skyrė poros metų laikotarpis. Bet stadione jų galima patirti lygiai taip pat ar tiesiog lipant laiptais gali pakrypti koja.

„Negali apsikamšyti pagalvėmis ir gulėti lovoje. Reikia gyventi gyvenimą, daryti tai, kas tavo širdžiai malonu“, – įsitikinusi bėgikė.

Pačią didžiausią traumą ji patyrė stadione – 2015 m. rudenį susilaužė pėdą. Teko daryti operaciją, kaip atminimas liko trys varžtai pėdoje. Paradoksas: nors daug kas kartoja, kokie pavojingi jos pomėgiai, baisiausią traumą patyrė per lengvosios atletikos treniruotę.

Jeigu turėtų daugiau laiko, kanojininkas V.Korobovas išbandytų kuo daugiau šlapių ekstremalių pomėgių – tokių, kurie suteikia galimybę skrieti, sklęsti.

„Vasaromis tikrai daugiau dienų praleisčiau vandenlenčių parke. Žiemą būtinai važiuočiau į stovyklą rimčiau pasimokyti snieglente čiuožinėti. Išbandyčiau banglentes, norėčiau bent mėnesį pabūti rimtoje užsienio banglentininkų stovykloje“, – aktyvias veiklas vardija kanojininkas.

Ar šaškės su šachmatais galėtų tapti jo pomėgiu? „Oi, nežinau, nebent tada, kai pasensiu. Dabar tai tikrai ne“, – atsako kanojininkas.

IŠMOKO PRADĖTI IŠ NAUJO

Treko dviratininkė Olivija Baleišytė savo pomėgiais išsprendė tris periodiškai gyvenime kylančius klausimus: kuo vaišinti, kuo puošti ir ką dovanoti. ▶

REŽIMO REIKIA, BET KAI JO PER DAUG – SMEGENYS PAVARGSTA.

VADIMAS KOROBOVAS

Jos pomėgis – iš karoliukų verti apyrankes, kitus papuošalus, aksesuarus. Sau, draugams, parduoti. Turi susikūrusi savo prekės ženklą ir tarp treniruočių ar poilsio dienomis neria į karoliukų karaliją.

Nuo vaikystės buvo linkusi į rankdarbius, o būdama maždaug dešimties užsinorėjo apyrankės, bet pagalvojo, kam pirkti, jeigu pati gali pasidaryti. Nuo to viskas ir prasidėjo. Ėmusi rimčiau sportuoti buvo užmetusi šį pomėgį, bet jis vėl grįžo, o kai maždaug prieš metus pradėjo verti solidžias apyrankes ir papuošalus, draugės patarė kelti į internetą ir bandyti parduoti. Taip prasidėjo naujas jos pomėgio etapas.

„Karoliukai teikia nusiramino ir moko susikaupti. Bet kartu tai ir nervų išbandymas. Būna, veri, veri – ir visos smulkios detalės pasipila ant žemės. Pirmas impulsas – viską mesti. Bet išmokau sukaupti ištvermę, iškvėpti, įkvėpti, susirinkti nuo žemės ir vėl iš naujo verti. Turiu atsistoti rami, apie nieką negalvoti ir susikoncentruoti“, – pasakoja trekininkė.

Kada pastarąjį kartą pirkto papuošalų – nebeapmena. Apie šį Olivijos pomėgį žinančios draugės, artimieji kartais paprašo jos ką nors suverti. „Dažniausi mano pirkėjai – draugai. Smagu, kai jie pasako, ko nori, o man pavyksta savaip interpretuoti ir įgyvendinti jų norus. Džiugu matyti, jei tam žmogui darbas išties patinka“, – neslepia.

Kita jos laisvalaikio aistra – maisto gamyba, tiksliau, desertų. Gal šis pomėgis iš vaikystės, mamos atėjęs? „Oi ne, – sako dviratininkė. – Kai buvau maža, mano mama kaip tik jokių pyragų nekepavo. O man kilo noras pabandyti ką nors skanaus pagaminti. Viskas prasidėjo nuo mano sugalvotų receptų ir kepinų, kuriuos net valgyti būdavo baisu, bet aš savo vargšams draugėms liepdavau ragauti. Taip pamažu išmokau ir normaliai gaminti“, – juokiasi.

Vadinasi, jos pomėgis – lyg protestas pasigaminti tai, ko vaikystėje negaudavo? „Na taip. Mama saldumynų nemėgsta, ji išranki, jeigu jai patinka – vadinasi, tikrai gerai pavyko. Mamai geriau mėsos kepsnys nei saldumynai“, – apie mamą ir trenerę Solveigą Baleišytę pasakoja Olivija.

Turi Olivija su šiuo pomėgiu susijusią svajonę – atidaryti konditerijos gaminių kepyklėlę, bet tenyščius kepinus interpretuoti taip, kad jie būtų sveikesni.

„Neatsimenu, kada pirkau gimtadienio tortą. Bet ne visada pavyksta gimtadienį švęsti. Taip jau sportininkams būna“, – sako dviratininkė ir priduria, kad randa progą ir be gimtadienio. Pavyzdžiui, kai prieš varžybas reikia daugiau riebalų, angliavandenių pakaupti, tada torto ar pyrago suvalgyti sau leidžia: „Mėsa yra mėsa, jos kasdien valgai, o va išsikepi ką nors tokio – ir jau šventė.“

Anksčiau ji dar mėgo daug važinėti riedučiais. „Ir dabar turiu juos nusipirkusi, bet retai išvažiuoju, nes po treniruočių kojomis nesinori dirbti“, – juokiasi trekininkė.

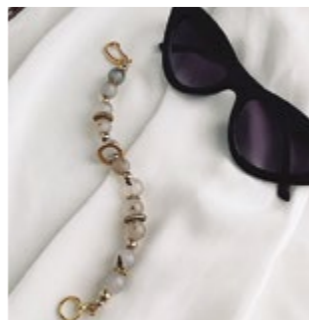
SU KNYGA IR GITARA

Kanojininkas Ilja Davidovskis savo santykį su laisvalaikiu nusako aiškiai: arba trumpas, ar jo nėra. Dažniausiai lieka laiko vakarais knygai paskaityti arba išeiti trumpam pabendrauti su draugais, pasivažinėti riedučiais. Dar jam patinka muzika.

„Klausytis, domėtis, pagroti, pažūrėti į muziką giliau.

O.Baleišytės pomėgis – kurti papuošalus

Mokydamasis mokykloje kartu lankiau ir muzikos mokyklą, ten išmokau groti gitara“, – pasakoja Ilja.

Ar dar būna tokių pasisėdėjimų, kai jam tenka gitaros stygas virpinti? „Mokyklos laikais pagrodavau draugams, bet po jos baigimo nėra tokių progų“, – sako kanojininkas.

Patinka riedučiai, tik retai pavyksta į juos įsistoti, nes po treniruočių nei jėgų būna, nei noro, bet kartais smagu su vėju palakstyti.

Įstojęs į Lietuvos edukologijos universitetą, bet po eilinių pertvarų dabar Vytauto Didžiojo universiteto Švietimo akademijoje studijuojantis sportininkas patikina, kad pavyksta suderinti mokslams reikiamą ir laisvalaikio skaityti patinkančią literatūrą.

„Mano knygos dažniausia būna detektyvai, kartais grožinė literatūra. Į treniruočių stovyklas bent pora pasiimu, nes kai nebūna ką veikti vakarais, turiu ką skaityti“, – sako Ilja.

Dažniausiai kartu treniruočių stovyklose būnantis V.Korobovas priduria, kad irgi paskaito, o labiausiai patinka tikrais faktais paremtos knygos apie sportininkus.

IŠSISKIRTI IŠ MINIOS

Bėgiko Martyno Vrašinsko pomėgis – industrinis ir grafinis dizainas. Šis jo polinkis, galima sakyti, paveldėtas iš tėvų, kurie abu yra dizaineriai. Bet Martynas laisvalaikiu siekia sujungti du mėgstamus dalykus – sportą ir dizainą.

„Ką darau su savo pomėgiu? Modeliuoju, projektuoju tam tikrus daiktus, pavyzdžiui, kaip magistro darbą esu pradėjęs kurti riedlentę, – paaiškina bėgimo su kliūtimis trasoje besivaržantis sportininkas, kuris riedlentei tobulinti turės dar apie metus. – Labiau dirbu ties mechaniniais dalykais. Magistro darbas bus tiriamasis, bet per jį tobulinsiu riedlentę, kuri jau yra pagaminta ir ja važinėju. Smagiai važiuoju. Ir išsiskirti pavyko. Riedlentės nėra mano pomėgis, prieš tai nebuvau išbandęs, bet pasigaminau, pamačiau, kad kompaktiška, paprasta nešiotis, – ir važinėju. Kartais sulaukiu praeivių žvilgsnių.“

M.Vrašinskas su pažįstamu iš sporto inžinerijos sri-

I.Davidovskis (dešinėje) Minske buvo tituluoto H.Žustauto partneris dvivietėje

M.Vrašinskas

R.Saulius ant vienračio

ties yra prisidėjęs prie dar vieno sporto prietaiso gimimo. „Esu sukūręs bėgikų greičiui matuoti skirto prietaiso elektroninę dalį – pats suprojektavęs, padaręs ir suprogramavęs. Yra ir daugiau idėjų, bet reikia turėti laiko joms įgyvendinti“, – sako Martynas.

Šis pomėgis kartu yra ir jo darbas, tik štai laiko trūksta. Kita vertus, sako Martynas, kadangi tai pomėgis, jis pats pas save ateina – per prievartą nereikia imtis. Iš ryto treniruotė, mokslo metais vakare – universitetas, o kiek per pietus pavyksta rasti laiko, tiek jo skiria pomėgiui.

Kaip pavyko rasti nišą ir sportą suderinti su ne itin dažnu pomėgiu? „Gal tai viena iš baimių labai nenuklysti – norėčiau būti vienos srities ekspertas. Kaip lengvaatletis žinau, ko reikėtų sportininkams, todėl ir toliau gyvenime norėčiau bandyti sieti šias dvi sritis“, – atsako bėgikas.

Nuo jaunumės jį traukė sportai, susiję su technika, pavyzdžiui, dviračių. „Tik va lengvoji atletika toks gal nukrypimas, – juokiasi bėgikas, nuo devynerių metų sportuoti pradėjęs nuo kiokušin karatė. – Bet man, kaip taikiam žmogui, kontaktinis sportas pasirodė nelabai priimtinas, todėl po ketverių metų perėjau į lengvąją atletiką. Bet visą gyvenimą nesportuosiu, matyt, baigęs sportą persimesiu į pomėgį – į techniką.“

BĖGIOJANTIS PROGRAMUOTOJAS

Pirmiausia rinkodaros studijas baigęs lengvaatletis Rapolas Saulius į mokslą žiūrėjo kaip į atsarginę sporto versiją. Juk visą gyvenimą nesportuosiu. Su tokia pat mintimi vėliau nuėjo į programuotojų kursus, po kurių įsidarbino banke ir jau daugiau nei dvejus metus jame dirba programuotoju.

„Mano darbas iš pradžių buvo kaip atsarginis planas, nes Lietuvoje iš sporto pragyventi beveik neįmanoma. Sunku suderinti normalų darbą su sportu, bet kažkaip sukoosi. Dirbu iki penkių, tada vakare treniruotė. Nuovargį jaučiu, bet stengiuosi ir darbe pajudėti, kuo mažiau sėdėti“, – sako lengvaatletis, kuris savo darbą, tai yra programavimą, vadina pomėgiu.

Trenerė į šį jo blaškymąsi nelabai kaip žiūri, bet išvykti į treniruočių stovyklas, varžybas leidžia darbo vadovas. „Galiu savo pomėgį ir kartu darbą suderinti su sportu, nes vadovas išleidžia visur, kur reikia“, – sako 110 m su barjeriais bėgiojantis R.Saulius.

Dėl dar vieno jo pomėgio kalčiausias kaimynas. Tai jis įsigijo vienratį ir Rapolui davė pabandyti. Išmokęs važinėti ir nuosavą įsigijęs dabar ir pats kitiems pamėginti duoda – atsivežą į darbą ir kolegas banke pamoko. Ar nepavojinga?

„Jei išmoksti ir tvarkingai važiuoji, pavojinga nebus. Avarių nė karto nesu patyręs. Tik su juo didelio atsutimu nenuvažiuoisi, nes visą laiką reikia minti, bet per vienas dviratininkų varžybas pusę 10 km trasos nuvažiuoju. Kiti raumenys dirba nei bėgime, todėl nelabai man leidžia juo važinėti“, – pasakoja R.Saulius.

Dėl to vienračiui lieka atostogos, kurios šiemet nusimato vėlyvos, nes bėgikas bandys patekti į rugsėjo gale prasidėsiantį pasaulio čempionatą Dohoje. Iki to laiko jis draugams dar nusiųs ne vieną savo darytą fotografiją, kad šie atnaujintų socialinių tinklų paskyras. Fotografavimas ir nuotraukų modifikavimas – tai dar vienas Rapolo pomėgis.

Kalbinti sportininkai sutaria, kad sportinis režimas – būtinas ir geras dalykas, bet kas per daug – tas nesveika. Būtina mokėti mintis nukreipti kitur, pajusti naujų potyrių, išvėdinti galvą. Štai čia juos ir gelbsti pomėgiai.

„Treniruočių režimas, rutina – geras dalykas, bet kai jis tęsiasi ilgai, išgręžia ne tiek fiziškai, kiek psichologiškai. Tada norisi bent menko atotrūkio“, – sako M.Morauskaitė.

Ar R.Saulius nesvarsto mesti darbo ir labiau atsidėti sportui? „Manau, man būtų blogiau, nes visą laiką sportuoti būtų per didelis krūvis. Man smagiau viduriukas, balansas, kai duodi ir galvai, ir kūnui padirbėti“, – prisipažįsta sportininkas.

„Režimo reikia, bet kai jo per daug – smegenys pavargsta“, – patikina V.Korobovas, savo ekstremaliuosius pomėgiais sugebėjęs užkrėsti ir tėvus.

”
MANO DARBAS IŠ PRADŽIŲ BUVO KAIP ATSARGINIS PLANAS, NES LIETUVOJE IŠ SPORTO PRAGYVENTI BEVEIK NEĮMANOMA. SUNKU SUDERINTI NORMALŲ DARBĄ SU SPORTU, BET KAŽKAIP SUKOOSI. DIRBU IKI PENKIŲ, TADA VAKARE TRENIRUOTĖ.

RAPOLAS SAULIUS

TIKSLAS – ILGA IR SĖKMINGA KARJERA

LIETUVOS TRIŠUOLIO REKORDININKĖ IR EUROPOS JAUNIMO IKI 23 M. ČEMPIONĖ DIANA ZAGAINOVA – APIE SĖKMINGUS ŠUOLIUS, TRENERIUS, DRAUGĄ IR DEBIUTĄ TOKIJUJE.

MARYTĖ MARCINKEVIČIŪTĖ

D.Zagainova šią vasarą tapo Lietuvos rekordininkė

22-ųjų vilnietė trišuolininkė Diana Zagainova šią vasarą gali vadinti fantastiška: birželio 30-ąją Šveicarijoje ji trišuoliu įveikė 14 m 43 cm, pagerino vos 15 dienų Dovilei Dzindzaletaitė-Kilty priklausiusį Lietuvos rekordą (14 m 26 cm) ir įvykdė Tokijo olimpiinių žaidynių bei pasaulio čempionato Dohoje (Kataras) normatyvus, o liepos 13 d. Jevlėje (Švedija) tapo Europos jaunimo iki 23 m. čempionė (13 m 89 cm).

„Labai džiaugiuosi aukso medaliu – tai pirmoji mano pergalė tokio rango varžybose. Prieš porą metų analogiškose varžybose Bydgoščiūje buvau septinta (13 m 44 cm). Kas svarbiau – Lietuvos rekordas ar kelialapis į Tokijo olimpinės žaidynes? Labiau vertinu kelialapį, šalies rekordui pasiekti būtų užtekę 14 m 27 cm.

Šiandien aš rekordininkė, o rytoj ja gali būti jau kita. Rekordas – tai papildomai gražus momentas, o kelialapis į olimpinės žaidynes – tai mažos svajonės išsipildymas. Po šiemetinio pasaulio čempionato pradėsiu kryptingai rengtis Tokijo žaidynėms“, – sako D.Zagainova.

TIKSLAS – STABILUMAS

Pustrečių metų šalies rekordininkę treniruojantis legendinis Lietuvos šuolininkas į aukštį, 1971 m. Europos čempionas Kęstutis Šapka norėtų, kad jo auklėtinė nuolat šokinėtų apie 14 m 50 cm.

„Pagrindinė problema – gerai pataikyti atsispirti nuo lentelės. Didžiausios įtakos turi vėjas, kuris dažnai keičiasi. Diana gabi, ypač motyvuota, sparčiai tobulėja. Jai tik 22-ėji, dar viskas prieš akis. Žinodamas jos tvirtą charakterį tikiu, kad į Tokijo olimpinės žaidynes ji vyks ne kaip turistė, o kaip patyrusi sportininkė, ir stengsis pasiekti gerą rezultatą“, – neabejoja K.Šapka.

Diana tik šypteli ir sako, kad tada, kai gerai pataiko atsispirti nuo lentelės, – jokių bėdų nebūna. Tačiau šį sezoną su šia problema ji susidūrė kone per kiekvienas varžybas. Išskyrus Šveicariją, kai pagerino Lietuvos rekordą ir įvykdė normatyvus. Tada ir stadionas buvo geras, ir palankus vėjas pūtė.

Vienas pagrindinių beveik 1 m 80 cm ūgio sportininkės tikslų – stabilumas.

Pastaruoju metu ji dažnai pasiekdavo 14 m 10 cm rezultatą. Šokti toliau trukdė arba oro sąlygos, arba savijauta, arba blogas atsispyrimas.

„Tik Šveicarijoje daugmaž pavyko padaryti tai, kam esu pasirengusi. Pati jaučiu, tą sako ir mano treneriai, kad galiu šokti dar toliau. Nenoriu žadėti, bet stengsiuosi tai padaryti“, – sako sportininkė.

PROVERŽIO BENDRAAUTORIAI – TRENERIAI

2019-uosius D.Zagainova vadina proveržio metais. Vasario mėnesį per Lietuvos uždary patalpų čempionatą Šiauliuose ji pirmą kartą nugalėjo Lietuvos rekordininkę D.Dzindzaletaitę ir debiutavo Europos uždary patalpų čempionate Glazge, kuriame liko penkiolikta (13 m 36 cm). Gegužę per SELL studentų žaidynių lengvosios atletikos varžybas Alytuje Diana pirmą kartą šoko už 14 m žymos – 14 m 11 cm.

Birželį vykusiose Lietuvos lengvosios atletikos taurės varžybose Utenoje ji dar kartą šoko toliau nei 14 m – 14 m 4 cm. Ir pagaliau pasiekė puikius rezultatus birželio pabaigoje ir liepos 13-ąją.

„Pagrindiniai mano proveržio bendraautoriai – naujieji treneriai Kęstutis Šapka ir ispanas Rafaelis Blanqueras Alcantudas, su kuriais pradėjau dirbti nuo 2017-ųjų kovo. Treniruodamasi Ispanijoje dirbau pagal ispanų trenerio planus, kurie man tiko. Su treneriu nusprendėme jų nekeisti, tam pritarė ir K.Šapka, kuris pagal mano savijautą, oro sąlygas juos kiek pakoreguoja“, – pasakoja Diana, kuri ypač džiaugiasi, kad Lietuvoje jai daug padeda K.Šapka.

Lietuvos rekordininkė dabar pusę laiko praleidžia Ispanijoje, kai ten vyksta treniručių stovyklos ir varžybos, o kitą pusę Lietuvoje. Valensijoje, kurioje klubas „Valencia Sports“ jai suteikė butą prie stadiono ir sudarė geras treniručių sąlygas, jos laukia gera drau-

gė, irgi Tokijo olimpiinių žaidynių kandidatė bėgikė Modesta Morauskaitė, su kuria gyvena viename kambaryje.

„Modesta man daug padėjo mokytis ispanų kalbos. Drauge gyvendamos palaikome viena kitą. Tačiau šiuo metu mano namai yra Vilniuje. Į Valensiją smagu nuvažiuoti, ten trumpai pabūti, pasimėgauti ir vėl grįžti namo. Per ilgai užsibuvus vienoje vietoje pasidaro nuobodu. Prieš šių metų pasaulio čempionatą vėl vyksiu į treniručių stovyklą Ispanijoje“, – sako Diana.

TRIŠUOLIS – SUNKI RUNGTVIS

Ispanijoje D.Zagainova atsidūrė 2017-ųjų kovą, kai išsiskyrė su dešimt metų ją treniravusiu žinomu Latvijos šuolininku į tolį Andrejumi Tolstiku. Sukūręs šeimą su mūsų 800 m bėgike Irina Krakoviak, A.Tolstikas persikėlė gyventi į Vilnių.

Todėl nenuostabu, kad Diana iš pradžių šokinėjo į tolį – 14-metės sportininkės geriausias rezultatas buvo 5 m 47 cm. Trišuolį išbandė sulaukusi šešiolikos. Treniruojama A.Tolstiko toliausiai nušoko 13 m 20 cm.

Išsiskyrusi su šiuo treneriu (kaip pagrindinę priežastį sportininkė įvardija skirtingus interesus) perėjo treniruotis pas K.Šapką, kuris pritarė jos sprendimui vykti tobulintis į Ispaniją. Tam neprieštaravo ir Dianos draugas verslininkas Tomas, su kuriuo ji gyvena trejus metus.

„Tada mano rezultatas nebuvo ypatingas (13 m 20 cm), tačiau treneris R.B.Alcantudas vis dėlto pakvietė mane atvykti į treniručių stovyklą. Su bet kuo jis nedirba, todėl apsidžiaugiau. Jis manyje įžvelgė kažką tokio ir pasakė, kad jeigu dirbsime kartu, po poros metų įveiksiu 14 m ribą. Treneris manimi patikėjo, o aš juo“, – džiaugiasi Diana.

Su abiem treneriais ji puikiai sutaria. Nors K.Šapka praeityje buvo garsus šuolininkas į aukštį, 1974 m. per Europos čempionatą Romoje peršoko 2 m 25 cm, pelnė sidabro medalį ir pagerino Lietuvos rekordą, tačiau jis gerai šokinėjo ir trišuoliu, yra pelnęs Lietuvos čempionatų medalių.

„Šuoliai į aukštį ir trišuolis – giminingos lengvosios atletikos rungtys, todėl žinių apie trišuolį man netrūksta ir treniruoti Dianą nėra sunku. Mūsų bendras darbas jau duoda rezultatą“, – džiaugiasi treneris.

Diana pripažįsta: trišuolis – sunki rungtis. Per olimpinės žaidynes, pasaulio ir Europos čempionatus trišuolio sektoriuje varžosi mažiau sporti-

D.Zagainova ir K.Šapka

ninkų nei kitose rungtyse.

„Trišuolis reikalauja geros technikos, didelio greičio, sprogstamosios jėgos. Viskas turi susijungti į vieną visumą ir virsti skrydžiu. Trišuolininkai patiria daug traumų. Visas krūvis tenka kojoms – nuo atsispyrimo iki prisizeminimo šuoliaduobėje. Kiekviena klaida gali daug kainuoti“, – sako Europos jaunimo iki 23 m. čempionė.

SPORTUOTI SKATINO TĖVAI

Svarbus vaidmuo rekordininkės gyvenime tenka tėvams: Turkijos Respublikos ambasadoje dirbančiai jos mamai Julijai ir daug metų priešgaisrinės apsaugos ir gelbėjimo tarnybai vadovaujančiam tėvui Iljai. Jie atvažiuoja pasižiūrėti, kaip sekasi rungtyniauti dukrai. Sportininkės tėvai stebėjo ir prieš porą metų Bydgoščiūje vykusį Europos jaunimo čempionatą, kuriame Diana kovojo finale ir liko septinta.

„Tėvai nebuvo profesionalūs sportininkai, bet sportu itin domėjosi ir mėgsta aktyvų gyvenimo būdą. Jie mane, tada ketverių metų, nuvedė į sportinės gimnastikos sekciją. Nuo gimnastikos pradėjo ir sesutė. Būdamu devynerių pasirinkau lengvąją atletiką, o sesuo – plaukimą, kurį ir dabar lanko“, – sako Diana.

Diana treniruotėms skiria ypač daug dėmesio. Jai patinka šuoliuoti, mėgstama kilnoti štangą. Kiek sunkesnės ištvermės pratybos, kai reikia rengtis sezonui. „Tačiau po tokių treniručių atsiranda geras jausmas“, – priduria Diana.

MĖGSTA BENDRAUTI SU PUBLIKA

Ne už kalnų Tokijo olimpinės žaidynės, kuriose Diana debiutuos. Kitąmet birželio 20 d. jai sukaks 23-ėji. „Žinau, kad Tokijuje bus labai sunku. Pirmasis rimtas išbandymas – pasaulio čempionatas Katarė, kuriame rungtyniaus daugmaž tos pačios trišuolininkės, kurios šokinės ir olimpinėse žaidynėse. Nors būsiu debiutantė, norėčiau pasirodyti kuo geriau“, – sako Diana.

”

PATI JAUČIU, TĄ SAKO IR MANO TRENERIAI, KAD GALIU ŠOKTI DAR TOLIAU. NENORIU ŽADĖTI, BET STENGSIUOSI TAI PADARYTI.

DIANA ZAGAINOVA

Paprašyta save apibūdinti, kokia ji trišuolio sektoriuje, Diana sako: „Būnu maksimalistė, stengiuosi techniškai gerai atlikti savo šuolius ir pateisinti lūkesčius. Myliu savo rungtį ir darau tai, ką geriausiai moku. Stengiuosi bendrauti su publika, kuri man daug padeda. Per pirmuosius bandymus veržiuosi atlikti gerus šuolius, o po to pradedu bendrauti su žiūrovais. Jie kažkiek gali pakeisti mano nusiteikimą. Kai įsivažiuoju, visada pabendrauju su žiūrovais, kurie dėl mūsų ateina į varžybas. Esu emocinga, bet kai reikia, moku susikaupti, kovoti iki paskutinio šuolio.“

Diana Vilniaus universitete studijuoja socialinę politiką. Ji šiemet baigė trečią kursą. Visą dėmesį sutelkusi į Tokijo olimpinės žaidynes, kitąmet po pirmojo pusmečio būsimoji olimpietė studijas, kurios reikalauja daug susikaupimo ir laiko, žada sustabdyti ir bakaluro diplomą gintis po olimpiados.

Kuo rekordininkė, be tolimų šuolių, gali nudžiuginti savo draugą? „Tomas sako, kad savo emocijomis. Jeigu kalbėtume apie kulinariją, tai neme luodama pasakysiu, jog nesu tobula namų šeimininkė, kuri mindžikuoja prie puodų. Mano dienotvarkė ypač įtempta, treniruojusi dukart per dieną. Padedame vienas kitam, nesame griežtai pasidaliję vaidmenų. Tas, kuris anksčiau grįžta namo, tas ir gamina vakarienę. Dažniau gal man tenka šis malonumas.“

Kažkada Sarajevo olimpinis čempionas biatlonininkas Algimantas Šalna dar besimokydamas mokykloje savo dienoraštyje parašė: „Jeigu netapsiu olimpiečiu, save laikysiu fizikultūrininku.“ Tokią svajonę dienoraštyje parašė ir Diana, kai jai buvo devyneri.

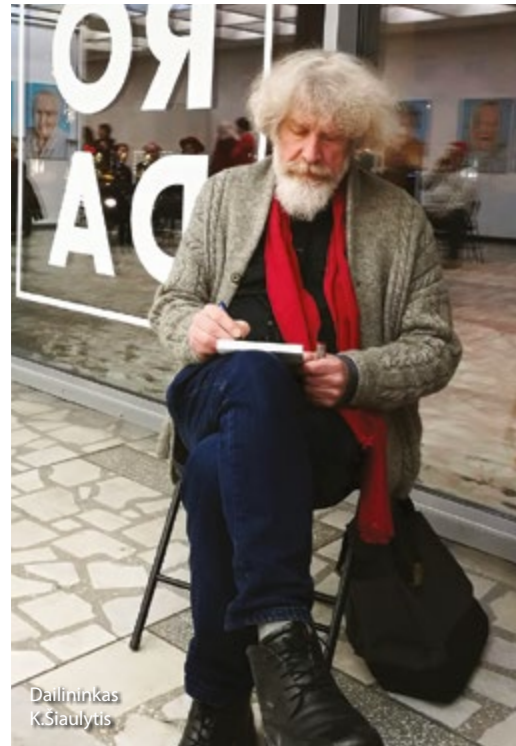
Dabar Diana savo dienoraštį papildys tokiu įrašu: norėtų, kad jos karjera būtų ilga ir sėkminga, o olimpinėse žaidynėse pavyktų sudalyvauti ne vieną kartą.

DAILININKAS IEŠKO LINKSMŲ NUOTYKIŲ

NUTIKO ĮDOMUS DALYKAS: „OLIMPINĖJE PANORAMOJE“ (2019 M. NR. 4) SKELBTAS STRAIPSNIS APIE TARPUKARIO DAILININKĄ JUOŽĄ PENČYLĄ, PIEŠINIAIS POPULIARINUSĮ SPORTĄ, ĮGAVO NETIKĖTĄ TĘSINĮ. TĄ RAŠINĮ BAIGIAU ŽODŽIAIS: „O KODĖL DABAR MŪSŲ SPORTO PASAULIS NETURI ŠAVO JUOZO PENČYLOS? PROFESIONALŪS FOTOGRAFAI, AIŠKU, GERAI, BET SPORTUI REIKIA NE TIK FAKTINĖS FIKSACIJOS, ČIA GALI TARPTI IR HUMORAS, SATYRA, TIESIOG DRAUGIŠKA ŠYPSENA.“

VYTAUTAS ŽEIMANTAS

Asmeninio albumo nuotr.

Dailininkas K.Šiaulytis

Pirmasis nepriklausomos Lietuvos olimpinis čempionas R.Ubartas (piešta 2019 m.)

A.Sabonis

Krepšininkas M.Kalnietis (piešta 2011 m.)

Į šį klausimą iš kolegų gavau nelauktą atsakymą: „O dailininkas Kęstutis Šiaulytis? Juk piešia sportininkus!“

Kęstutį Šiaulytį pažįstu nuo tų laikų, kai dirbo dailininku satyros ir humoro žurnale „Šluota“, kurios senuose koridoriuose ir susipažinome. K.Šiaulytis imponavo ne tik gebėjimu keliais potėpiais išjuokti ir pašiepti visuomenės gyvenimo neigiamybės, žmogaus ydas, komiškus bruožus ar meistriškai įvaldytais metaforos, hiperbolės, grotesko, ironijos, alegorijos ar šaržo elementais. Patiko ir jo draugiškas būdas, atviras bendravimas su žmonėmis. „Šluotoje“ jis sustiprėjo kaip karikatūristas, tapo žinomas šaržistas, subrendo kaip dailininkas. Atsiskleidė jis ir kaip talentingas akvarelių meistras, liejo jas subtiliai, su meile Lietuvos kraštovaizdžiui.

O apie tai, kad jis mėgo sporto temą, mažai nežinojau. Dabar, artimiau susipažinęs su K.Šiaulyčio kūry-

bine virtuve, supratau, kad jis labai domisi sportu, olimpinio judėjimu, yra sukūręs daug olimpiečių draugiškų šaržų, sporto tematikai skirtų karikatūrų, skelbtų Lietuvos laikraščiuose ir žurnaluose, užsienio humoro leidiniuose, eksponuotų tarptautinėse parodose.

„Mano mokykliniai metai prabėgo Naujojoje Akmenėje, kur sportui buvo skiriamas nemažas dėmesys. Miesto centre veikė sporto salė, ją lankyti galėjo kas norėjo. Šalia jos septintąjį dešimtmetį išdygo dar didesnė sporto salė su balkonais žiūrovams. Joje nuo ryto iki vakaro vyko krepšinininkų, tinklininkų, rankininkų, futbolininkų treniruotės. Naujoji Akmenė didžiavosi moderniu stadionu, jame vyko sporto varžybos – šventės, kurias prisimenu tarsi kokius teatro spektaklius, matyt, primenančius antikinės Graikijos sporto varžybas. O miestelio kiemuose, aplinkinėse dykvietėse kas va-

LTOK prezidentė, olimpinė čempionė D.Gudzinevičiūtė

R.Meilutytė piešta tą dieną, kai laimėjo olimpinį aukso medalį

Olimpinė čempionė L.Asadauskaitė

karą vyko vaikų, paauglių futbolo turnyrai, žiemą – ledo ritulio be pačiūžų čempionatai, – prisimena K.Šiaulytis. – Mano mokykloje fizinio lavinimo mokytoju dirbo įdomi asmenybė – Pranciškus Tupikas, vėliau tapęs Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos-Atkuriamojo Seimo nariu, Nepriklausomybės Akto signataru. Aš lankiau tinklinio ir krepšinio treniruotes, žaidžiau rajono moksleivių krepšinio rinktinėje. Taip atsirado meilė sportui.“

Jo seniausi prisiminimai apie sporto meną irgi susiję su „Šluota“. Būdamas pirmokas žurnale išvydo tokį piešinį: futbolo vartininkas su statybininko mentele rankose stovi šalia plytomis užmurytų vartų – suprask, varžovų pastangos įmušti įvartį bergždžios. Ši paradoksali situacija vaikinukui paliko neišdildomą įspūdį.

Dar būdamas moksleivis susidomėjo humoristine grafika. Pirmosios jo karikatūros respublikinėje spaudoje buvo sporto tema.

„Per mano jau netrumpą gyvenimą sutikti sportuojantys žmonės ar profesionalūs sportininkai dažniausiai būdavo atviri, bendraujantys, turintys gerą humoro jausmą. Tad man sportas ir optimistinis, humoro nestokojantis požiūris į mūsų būtį – tarsi neatsiejami dalykai. Tą aš savo humorografijose, skirtose sportui, ir deklaruojau, – sako K.Šiaulytis. – Šaržo menas sovietmečiu, deja, buvo primirštas, gyvavo tik „Šluotoje“. Buvo šaržuojami humoristinės kūrybos autoriai. 1989 m. laikraščio „Sportas“ redakcija užsakė sukurti viso kolektyvo darbuotojų šaržus jubiliejinio penkitūkstantojo laikraščio numerio proga, o naujajam numerio pirmajam puslapiui – krepšinininko Šarūno Marčiulionio šaržą.“

Pasirodo, kad dažnai šaly, kuriose vyksta svarbios sporto varžybos, turnyrai ar olimpinės žaidynės, ta proga rengia karikatūrų konkursus. K.Šiaulytis yra nupiešęs dešimtis karikatūrų – humorografijų, skirtų tokiems konkursams. 2014 m. paskelbtame tarptautiniame humoristinių piešinių konkurse, skirtame Sočio žiemos žaidynėms, jis buvo apdo-

vanotas diplomu.

K.Šiaulytis sporto temą gvildena aktyviai ir produktyviai. Humorografijų – karikatūrų, komiksų sporto tema jau yra sukūręs apie tūkstantį. „Krepšinis – mano ypač mėgstama sporto šaka, tad ir linksmų nuotykių šio sporto varžybose žįūriu daugiausia. Būna, stebiu per televiziją mačą, ir kyla noras tas konkrečias rungtynes, jų sukeltas emocijas užfiksuoti humorografijoje“, – prisipažįsta K.Šiaulytis, kurį dabar jau drąsiai galime lyginti su prieš karą garsėjusiu J.Penčyla.

K.Šiaulytis, kaip ir visi sportui neabejingi žmonės, ypač domisi olimpinio judėjimu, olimpinėmis žaidynėmis. Tačiau į jas reaguoja ne tik kaip eilinis sirgalius.

„Didelį įspūdį paliko Rūtos Meilutytės iškovotas olimpinis aukso medalis Londone. Šių žaidynių laukiau kaip niekada anksčiau, tad toks netikėtas Rūtos laimėjimas paskatino mane neakivaizdiniu būdu sudalyvauti šioje sporto šventėje – kol vyko varžybos Londone, kasdien piešiau po vieną ar du trumpus komiksus olimpinio sporto šakų temomis. Piešinius publikavau tarptautiniame karikatūrų tinklalapyje „Toonpool“. Sukūriau ir publikavau 32 komikso „Olympic Island 2012“ lakštus, svarstau kada nors išleisti šiuos piešinius atskiru leidiniu“, – planais pasidalija karikatūristas.

K.Šiaulytis dažniausiai portretinius šaržus kuria iš natūros, akis į akį su pozuootoju, menine plastika pristatydamas asmenį. Kurdamas šaržus jis stengiasi atrinkti būdingiausias asmens bruožus, kartais atskleidamas ir piešiamo žmogaus visuomeninę padėtį, specialybę, pomėgius, buitį. Toks šaržas tampa savitu humorografiniu portretu.

Beje, meno istorijoje žinoma daug atvejų, kai portretuojamasis mieliau save pristato tokiu šaržu, o ne fotografiniu atvaizdu. Manau, kad ir mūsų olimpiečiai su malonumu ir švelnia šypsena priims draugiškus K.Šiaulyčio šaržus, dabar spausdinamus „Olimpinėje panoramoje“.

”
TOKS NETIKĖTAS RŪTOS LAIMĖJIMAS PASKATINO MANE NEAKIVAIZDINIU BŪDU SUDALYVAUTI ŠIOJE SPORTO ŠVENTĖJE – KOL VYKO VARŽYBOS LONDONE, KASDIEN PIEŠIAU PO VIENĄ AR DU TRUMPUS KOMIKSUS OLIMPINIŲ SPORTO ŠAKŲ TEMOMIS.

PASITARIMAS

APTARTAS
ĮVAIZDŽIO KŪRIMAS

Liepos 9 d. LTOK būstinėje vyko pasitarimas, kuriame buvo aptartas galimas Lietuvos įvaizdžio – kultūros, tradicijų, verslo ir inovacijų – reprezentavimas Tokijo olimpinėse žaidynėse. Pasitarime dalyvavo mūsų šalies institucijų, suinteresuotų turizmo plėtra bei Lietuvos vardo garsinimu pasaulyje, atstovai.

Idėjomis ir pirminių veiksmų planu pasidalijo Lietuvos ambasadorius Japonijoje Gediminas Varvuolis, Vyriausybės, Užsienio bei Švietimo, mokslo ir sporto ministerijų, Lietuvos paralimpinio komiteto, LTOK bei kelionių agentūros „Novaturas“ atstovai.

LTOK prezidentė, TOK narė Daina Gudžinevičiūtė už nuoširdų bendradarbiavimą padėkojo Lietuvos ambasadoriui Japonijoje G.Varvuoliui ir jį apdovanojo Olimpiniiais žiedais.

D.Gudžinevičiūtė ambasadoriui G.Varvuoliui įteikė Olimpinius žiedus

PARTNERIAI

TALKINS „EGLĖS“
SANATORIJA

Liepos 12 d. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė pasirašė bendradarbiavimo sutartį su AB „Eglės“ sanatorija, kuri iki 2020-ųjų pabaigos įgijo „LTeam“ olimpinės komandos sveikatinimo partnerio statusą. „Eglės“ sanatorija rūpinsis ne tik olimpinės rinktinės kandidatų, bet ir olimpinį čempionų sveikata.

„Sporte traumas – neišvengiamas dalykas, o šiais laikais sporto medicinoje itin svarbi traumų prevencija. Procedūros ir efektyvi rehabilitacija po varžybų ar sunkių treniruočių stovyklų – pagrindiniai receptai, padedantys sportininkams išvengti traumų. Todėl džiaugiamės galėdami į savo partnerių šeimą priimti „Eglės“ sanatoriją, kuri padės pasirūpinti mūsų esamų ir būsimų olimpinį čempionų sveikata“, – sakė D.Gudžinevičiūtė.

„Rūpintis žmonių sveikata, puoselėti ir padėti susigrąžinti ją praradus – tai vienas pagrindinių mūsų kasdienio darbo uždavinių. Esame įstaiga, kuri savo patirtimi ir paslaugų kokybe varžosi su geriausiomis Europos sanatorijomis ir rehabilitacijos centrais. Pasirūpinti šalies elitinių sportininkų sveikata yra išties didelė atsakomybė ir iššūkis, tačiau neabejoju, kad „Eglės“ sanatorijos profesionalų komanda su šiuo iššūkiu susitvarkys be vargo. Mums didelė garbė, kad Lietuvos olimpinis komitetas pasitiki,

D.Gudžinevičiūtė ir A.Salda

vertina „Eglės“ sanatoriją bei patiki geriausių Lietuvos sportininkų sveikatinimą“, – teigė „Eglės“ sanatorijos generalinis direktorius Artūras Salda.

„Eglės“ sanatorija įsikūrusi dviejuose Lietuvos kurortuose – Birštone ir Druskininkuose. Tai tikras sveikatos ir poilsio šaltinis visai šeimai, garsėjantis sanatorinio gydymo tradicijomis ir natūraliais gydomaisiais veiksniais – klimatu, mineraliniu vandeniu ir gydomuoju purvu.

„Eglės“ sanatorijoje naudojami šimtmečius mūsų kurortus garsinantys natūralūs sveikatos šaltiniai – mineralinis vanduo ir gydomasis purvas. Jie derinami su šiuolaikinėmis technologijomis, inovatyvia įranga, kineziterapija, psichoterapija, ergoterapija ir daugeliu kitų paslaugų – tai sukuria galimybę efektyviai sveikatingi, visapusiškai gydyti įvairius susirgimus, padėti stiprinti organizmą.

APDOVANOJIMAI

LTOK PADĖKA
IR PAGARBA

Liepos 11-ąją, po LTOK vykdomojo komiteto posėdžio, tradiciškai buvo pagerbti ir apdovanojami Lietuvos sportui ir olimpizmu nusipelnę žmonės, neseniai minėję jubiliejinės sukaktis. Būtent šią dieną 75-eri metai sukako garsiam Lietuvos šiuolaikinės penkiakovės treneriui Jurijui Moskvičiovui. Ta proga buvusiam olimpinį medalininką Andrejaus Zadneprovskio, Edvino Krungolco ir kitų garsių atletų treneriui Daina Gudžinevičiūtė įteikė LTOK antrojo laipsnio ženklą „Už nuopelnus“.

80-mečio proga LTOK pirmojo laipsnio ženklu „Už nuopelnus“ LTOK vadovė apdovanojo Vilniaus apskrities bokso federacijos direktorių Antaną Arėšką. Jubiliasas – buvęs ilgametis Lietuvos bokso federacijos generalinis sekretorius, tarptautinės kategorijos bokso teisėjas.

Buvusiam Vilniaus „Statybos“ krepšininkui

Iš kairės: Š.Kliokys, D.Gudžinevičiūtė, L.Vanagienė, R.Endrijaitis, J.Moskvičiovas, A.Arėška

ir vyr. treneriui Rimantui Endrijaičiui 75-mečio proga LTOK prezidentė įteikė Olimpinę žvaigždę. Šiuo metu šis krepšinio specialistas yra Pasvalio „Pieno žvaigždžių“ klubo prezidentas.

Olimpiniais žiedais 70-mečio proga apdovanojama ilgametė Lietuvos bokso federacijos prezidentė, LTOK viceprezidentė Lilija Vanagienė. Ji aktyviai prisideda prie dailiojo čiuožimo

sporto plėtros ir populiarinimo Lietuvoje, rengia geriausius čiuožėjus žiemos olimpinėms žaidynėms, Europos jaunimo olimpinėms festivaliams.

Olimpine žvaigžde 60-mečio proga apdovanojamas buvęs ilgametis Lietuvos krepšinio lygos prezidentas, Lietuvos dviračių sporto federacijos viceprezidentas Šarūnas Kliokys.

Sauliaus Čibos nuotr.

POSĖDIS

MINSKE – REPETICIJA PRIEŠ TOKIJO ŽAIDYNES

Liepos 11 d. vyko LTOK vykdomojo komiteto posėdis. LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė informavo apie dalyvavimą Tarptautinio olimpinio komiteto 134-ojoje sesijoje Lozanoje bei įvertino Lietuvos sportininkų pasirūpymus Europos žaidynėse Minske.

„Europos žaidynėse pamatėme, kuria kryptimi eina Lietuvos aukštojo meistravimo sportas. Pamatėme, kad ne ta. Girdėjome daugelio sportininkų skundus dėl medikų ir mokslininkų trūkumo treniruočių procesuose. Tai neatsakingo ir skubaus buvusio Lietuvos olimpinio sporto centro funkcijų ir centralizuoto sportininkų rengimo olimpinėms žaidynėms modelio naikinimo pasekmė“, – sakė D.Gudžinevičiūtė.

Europos žaidynėse dalyvavo 72 mūsų sportininkai. 13 atletų iškovojo prizines 1–6 vietas. Medalius į Lietuvą parvežė treko dviratininkė Simona Krupeckaitė ir Miglė Marozaitė bei gimnastas Robertas Tvorogalas. Komandinio sprinto rungtyje S.Krupeckaitė su M.Marozaitė laimėjo sidabrą, S.Krupeckaitė pelnė keirino rungties auksą, o R.Tvorogalas aukso medalį iškovojo sportinės gimnastikos varžybose ant skersinio. Medalininkų rikiuotėje Lietuva tarp 50 valstybių liko 29 vietoje.

„Dalyvavimas Europos žaidynėse buvo reikšminga pasiruošimo plano Tokijo olimpinėms žaidynėms dalis. LTOK skyrė maksimalų finansavimą, skatinome federacijas siūsti stipriausius sportininkus. Apibendrinant galima teigti, kad žaidynės buvo organizuotos kokybiškai, vyko sklandžiai. Maitinimo, apgyvendinimo sąlygos buvo vienos geriausių iki šiol matytų. Lietuvos komandos medicinos personalas, kaip ir sportininkai, šias žaidynes vertino kaip pasiruošimą Tokijo olimpinėms žaidynėms“, – startus Minske apibūdino misijos vadovas Einius Petkus.

„Iškart po Europos žaidynių atidarymo išvykome į Lozaną. Pagrindinis tris dienas vykusios TOK sesijos klausimas – kam patikėti rengti 2026 metų žiemos olimpinės žaidynes. Taškus ant „i“ sudėjo palyginamoji miestų kandidatų analizė. Po jos vyksiamame balsavime nežymia balsų persvara – 47 prieš 43 – Italija ir jos miestai Milanai bei Kortina nugalėjo Švedijos atstovus.

Taip pat atidarėme naujus TOK namus – ekologiškus, tvarius, inovatyvius, su 500 darbo vietų“, – apie dalyvavimą TOK 134-ojoje sesijoje Lozanoje pasakojo D.Gudžinevičiūtė.

Buvo patvirtinta Lietuvos rinktinė,

ginsianti šalies garbę Europos jaunimo olimpinėje festivalyje Baku. Aštuonių sporto šakų varžybose rungtyniaus 67 sportininkai iš Lietuvos: 40 vaikinių, 27 merginos. Iš viso festivalyje dalyvaus 48 nacionalinių olimpinio komitetų komandos. Dešimties sporto šakų varžybose kovos 3900 sportininkų, jiems bus įteikti 298 medalių komplektai. (Į Azerbaidžaną Lietuvos komanda išvyko liepos 18 d., grįžo liepos 27-ąją – red. pastaba).

LTOK biudžeto 2019 m. pirmojo pusmečio vykdymą apžvelgė LTOK išdinkas Rimgaudas Balaiša. Pasak jo, planas vykdomas sklandžiai, įpusėjus metams biudžeto pajamos nežymiai viršija numatytąsias. LTOK išlaidų eilutė taip pat rodo plano laikymąsi.

Lietuvos olimpinio fondo (LOF) biudžeto 2019 m. pirmojo pusmečio vykdymą apžvelgė fondo direktorius Mantas Marcinkevičius. LOF vadovas pasidžiaugė padidėjusiu rėmėjų ir partnerių indėliu į fondo biudžetą. Pasak jo, tikėtina, jog pajamų planas bus viršytas, o išlaidų bus mažiau.

LTOK vykdomojo komiteto posėdyje dalyvavo ir kalbėjo LTOK garbės prezidentas Artūras Poviliūnas, taip pat Švietimo, mokslo ir sporto ministerijos Sporto grupės vadovas Rolandas Zuozas.

DOVANA

PERGALĘ BYLOJANTI
NUOTRAUKA

Liepos 7 d. Lietuvos tautinio olimpinio komiteto prezidentė Daina Gudžinevičiūtė sulaukė staigmenos. LTOK būstinėje svečiavėsi Lietuvos septynetų regbio rinktinės nariai olimpinėi čempionei įteikė regbio kamuolį ir nuotrauką, kurioje užfiksuota jų pergalė Europos čempionato „Trophy“ diviziono varžybose Bosnijoje ir Hercegovinoje.

Drauge su žaidėjais ir treneriais LTOK viešėjo Lietuvos regbio federacijos prezidentas Rytis Davidovičius, federacijos generalinis sekretorius Irmantas Kukulskis bei rinktinės vadovas Paulius Zubavičius.

„Po trejų metų Lietuvos regbio-7 rinktinė grįžo į elitinį „Grand Prix“ divizioną ir tęsia

Regbininkų vizitas LTOK būstinėje

atranką į Tokijo olimpinės žaidynės. Norime padėkoti Lietuvos tautiniam olimpiniam komitetui už nuolatinį palaikymą, rūpestį ir tikėjimą mumis“, – sakė R.Davidovičius.

Liepos viduryje Prancūzijoje vykusiame olimpinėje atrankos turnyre, kuriame dalyvavo elitinio diviziono komanda, lietuviai užėmė 10 vietą.

Jaunius Sarapo nuotr.

OLIMPINĖS ŽAIDYNĖS

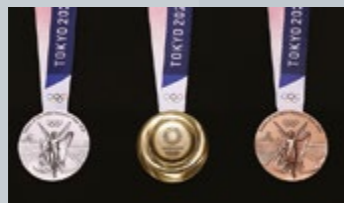
PRISTATYTI
TOKIJO MEDALIAI

Liepos 24 d., likus lygiai metams iki Tokijo olimpinė žaidynių, pristatyti medaliai, kurie bus įteikiami čempionams ir antros bei trečios vietos laimėtojams.

Medaliai bus gaminami iš senų telefonų ir kitų mobiliųjų elektronikos prietaisų. Jie buvo renkami visoje šalyje nuo 2017 m. kovo. Iš viso žmonės sunėšė 6,21 mln. prietaisų, kurių bendras svoris – beveik 79 tūkst. tonų. Iš jų išgauta apie 32 kg aukso, 3500 kg sidabro ir 2200 kg bronzos. Šie metalai bus panaudoti 5000 olimpinė ir paralimpinių medalių gamybai.

Nors metalai, išgauti iš perdirbtų prietaisų, naudoti ir gaminant 2016 m. Rio de Žaneiro žaidynių medalius, jų kiekis buvo daug mažesnis.

Kaip ir ankstesnėse olimpinėse žaidynėse, priekinėje medalio pusėje bus vaizduojama Graikijos pergalės deivė Nikė.

Tokio žaidynių medaliai

PARODA

APIE OLIMPINĖS
KELIONĖS PRADŽIĄ

Liepos 21–27 d. Azerbaidžano sostinėje Baku vyko penkioliktasis Europos jaunimo vasaros olimpinis festivalis (EJOF). Jo išvakarėse LTOK kartu su „LTeam“ sostinės prekybos centre „Panorama“ surengė Alfredo Pliadžio fotografijų parodą „Nuo olimpinio festivalio – iki olimpinė žaidynių“.

Rūta Meilutytė, Domantas Sabonis, Ramūnas Navardauskas, Airinė Palšytė ar Rasa Drazdauskaitė. Kas sieja šiuos garsius Lietuvos sportininkus? Ogi visi jie atstovavo Lietuvai Europos jaunimo olimpiniam festivalyje ir vasaros olimpinėse žaidynėse.

„Šie festivaliai skirti tam, kad jaunieji olimpiečiai tikrąją olimpinę dvasią galėtų pajusti gana anksti, o kai kuriems sportininkams – tai pirmasis žingsnis, paskatinantis toliau siekti karjeros profesionaliame sporte“, – per parodos atidarymą sakė LTOK prezidentė Daina Gudžinevičiūtė.

Nuo 1991-ųjų rengiamame festivalyje kas dvejus metus varžosi talentingiausi 14–18 m. Europos šalių sportininkai. LTOK į jį savo atstovus siuntė visus kartus, išskyrus patį pirmąjį. Ir vos dusyk šalies jaunimas namo grįžo be medalių. Iki Baku festivalio Lietuvos taupyklėje buvo 47 apdovanojimai – 13 aukso, 11 sidabro ir 23 bronzos.

Daugiau nei 20 festivalių dalyvių šalies

A.Pliadis prie D.Sabonio, kuris 2011 m. Trabzone su Lietuvos rinktine tapo Europos olimpinio festivalio čempionu

garbę gynė ir olimpinėse žaidynėse.

„Daug lengviau dirbti su jaunesniais sportininkais – nuotraukos pavyksta geresnės, nes lengviau prie jų prieiti, būna geresnis kontaktas. Pavyzdžiui, Saboniuoką (Domantą Sabonį – aut. past.) festivalyje kaip norėjau, taip galėjau pasistatyti, kaip norėjau nufotografuoti, taip ir pavyko. Dabar prie jo taip lengvai nebeprieisi, nebepaprašysi, kad daugiau papozuotų“, – juokėsi į olimpinis festivalius ir olimpinės žaidynes jau daugiau nei 20 metų važinėjantis A.Pliadis.

Fotografai parodai atrinko po dvi dvylikos sportininkų nuotraukas: vieną iš EJOF, kitą – iš olimpinė žaidynių.

Parodoje, kuri veikė iki liepos 28 d., buvo galima išvysti R.Meilutytės, D.Sabonio, R.Navardausko, Andriaus Gudžiaus, Dano Rapšio, Giedriaus Titenio, Linos Grinčikaitės, Karolio Baužos, Roberto Tvorogalo, A.Palšytės, R.Drazdauskaitės ir Ado Juškevičiaus nuotraukas.

Elmo Žalario nuotr.

Eglės sanatorija

Atgauk jėgas Eglės sanatorijoje

Eglės sanatorija, įsikūrusi dviejuose šalies kurortuose Birštone ir Druskininkuose, tai tikras sveikatos ir poilsio šaltinis visai šeimai, garsėjantis giliomis sanatorinio gydymo tradicijomis ir natūraliais gydomaisiais veiksniais – mineraliniu vandeniu ir gydomuoju purvu. Natūralūs veiksniai Eglės sanatorijoje derinami su šiuolaikinėmis technologijomis ir inovatyvia medicinine įranga.

Informacija ir registracija telefonu +370 313 60220 arba sanatorija.lt

KURSAI

UNIKALI MOKYMO
PROGRAMA

Lietuvos tautinis olimpinis komitetas rugsėjo 25 d. pradės antruosius unikalius specializuotus sporto vadybos kursus pažengusiems. Sporto vadybos kursai pažengusiems yra LTOK mokymų platformos dalis.

Šie kursai – tai bendras LTOK ir Olimpino solidarumo projektas, kuriuo siekiama paprastai ir praktiškai pristatyti dabartines vadybos žinias apie olimpinę sporto organizacijų veiklos, strateginę, žmogiškųjų išteklių, finansų, rinkodaros vadybą bei sporto renginių organizavimą.

Sporto vadybos kursų pažengusiems tikslas – gerinti sporto vadybininkų kompetencijas ir vadybos įgūdžius, dalinantis žiniomis ir patirtimi padėti

sukurti sąlygas sporto organizacijų veiklai gerinti, sukurti dalyvių tarpusavio mokymosi, bendravimo ir bendradarbiavimo tinklą Lietuvoje.

Kursai skirti aukštesnes pareigas sporto organizacijose užimantiems vadybininkams. Prioritetas teikiamas Olimpino solidarumo sporto administravimo kursų dalyviams.

Vietų skaičius – 20.

Mokymų ciklą finansuoja Olimpino solidarumas ir LTOK. Išsami informacija apie kursus yra LTOK interneto svetainėje: www.ltok.lt

Atrankai reikalingus dokumentus būtina pateikti iki 2019 m. rugpjūčio 9 d. vidurdienio (12 val.) imtinai el. paštu agne@ltok.lt.

ERGO

OFICIALUS RĖMĖJAS

Atsikelti ir eiti pirmyn su ERGO lengviau

Daugiau
www.ergo.lt

ERGO draudimas nuo
nelaimingų atsitikimų –
nuo 2 Eur/mėn.

